

Ἐνοριακὴ

ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Ἔτος ΣΤ΄
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2007
Ἄριθ. Φύλλου 63

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
01. Χρόνος· χρονόμετρο τοῦ θανάτου ἢ εὐκαιρία; (π. Β. Θ. Β.)	159
02. Οἱ προσευχές μας γιά τόν Μακαριώτατον	160
03. Τò μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος δέν εἶναι κοσμικό γεγονός (π. Γ. Χάας)	161
04. Ἡ Ἑλληνική εὐγένεια πέθανε! (Ν. Βολουδάκη)	165
05. Κλινικές Θανάτου (π. Πασχάλης Γρίβας)	167
06. Ὅταν ἡ ἰατρική ἔρευνα γίνεται ἐμπορικό παιχνίδι! (Κώστας Βουγᾶς)	170
07. Τετραπλάσιο τὸ ἐπίδομα τῶν φορέων τοῦ ἔιτζ ἀπὸ τὸ ἐπίδομα τῶν πολυτέκνων! (Θ. Κοντάκη)	173
08. Ὅλοι κάτι περιμένουμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους... (Μ. Διαμαντῆ)	175
09. Ἔνας πωλητὴς ψυχολογεῖ... (Δημ. Νεαπολίτης)	176
10. Προβληματισμὸς ἀπὸ τὴν παγκόσμια εἰδησιογραφία: 1. Τὰ παιδιά τῆς κατάψυξης 2. Τὸ «πολιτικά ὀρθό» καταργεῖ τὴν ἀλήθεια! 3. Θέλουμε ὅπωςδήποτε νὰ αὐτοκαταστραφοῦμε; (Ν. Β.)	178

ἐνοριακὴ **ΕΥΛΟΓΙΑ**

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο:2103612449 - Fax: 2103627037

www.agiosnikolaosasklipiou.gr

Ἑπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΤΕΥΧΟΥΣ:

ἡ οἰκογένεια **ΧΡΗΣΤΟΥ ΒΡΑΚΑ**

εἰς μνήμην του.

Ο ΧΡΟΝΟΣ· ΧΡΟΝΟΜΕΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ "Η ΕΥ-ΚΑΙΡΙΑ;

Ενός εκκλησιαστικός χρόνος, που μόλις άρχισε, μās προσφέρει μιὰ ακόμη εύκαιρία. Μιὰ εύκαιρία νὰ τὸν ζήσουμε ὄχι σὰν φθορά, σὰν χρονόμετρο τοῦ θανάτου, ἀλλὰ ὡς «καιρόν», σὰν κάτι, δηλαδή, καιρίο καὶ οὐσιαστικό, σὰν γνώση, ἐπίγνωση καὶ ζωή, πὺ φθείρει τὴ φθορὰ καὶ θανατώνει τὸν θάνατο.

Ἄν δὲν εἶμαστε χριστιανοί, ἂν δὲν εἶχαμε τὴν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας, τὰ παραπάνω λόγια θὰ φάνταζαν σὰν ρομαντικοφιλοσοφικὲς διατυπώσεις, κούφιες καὶ ἀνήμπορες νὰ μās μεταγγίσουν ἐλπίδα καὶ ζωή, μετὰ, μάλιστα, τὰ τόσα «σημεῖα τῶν καιρῶν» καὶ «τῶν λυπηρῶν τὶς ἐπαγωγές» πὺ συσσωρεύθηκαν καὶ ξεχείλισαν αὐτὸ τὸ καλοκαίρι.

Ὡστόσο, δόξα τῷ Θεῷ, εἶμαστε χριστιανοὶ καὶ ζήσαμε καὶ ζοῦμε μέσα στὴν Ἐκκλησία –ιδιαιτέρως δὲ στὴ Θ. Λειτουργία– τὸ Μυστήριο τῆς Ζωῆς καὶ τῆς κρυμμένης χαρᾶς, πὺ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μās φανερώνεται. Ὁχι «μετὰ κρότου», ἀλλὰ μυστικά, μέσα μας, ζητάει ὁ Χριστὸς νὰ κάνη πιὸ αἰσθητὴ τὴν Παρουσία Του καὶ νὰ μās εἰρηνεύση λέγοντάς μας: «Ἐγὼ εἰμί, μὴ φοβεῖσθε»!

Μās θυμίζει πὺς δὲν μās ἔδωσε «πνεῦμα δειλίας ἀλλὰ Πνεῦμα δυνάμεως καὶ σωφρονισμοῦ».

Μās θυμίζει ὅτι τὸ ἀντίδοτο τοῦ φόβου εἶναι ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ ἅγιο θέλημά Του, ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν Παρουσία Του στὴ ζωή μας, ἡ ἀγάπη καὶ ὁ πόθος μας νὰ γίνουμε στενότεροι συγγενεῖς Του, ἡ ἀγάπη καὶ ὁ πόθος μας νὰ γνωρίσουμε τὸν χαρακτήρα Του καὶ νὰ ἐγκολπωθοῦμε τὴ συμπεριφορά Του.

Ἔτσι, ὁ φόβος μας ἀπὸ τὰ δεινὰ καὶ τὶς ἀκοές τῶν δεινῶν, ὁ φόβος μας ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τοῦ κόσμου καὶ ἀπὸ τὰ ἐπερχόμενα στὴν οἰκουμένη, μὲ τὸ ἀντίδοτο τῆς ἀγάπης μας γιὰ Ἐκεῖνον πὺ «ἐπόθησε καὶ ποθεῖ ἡ ψυχὴ μας» θὰ μεταβάλλεται σὲ γνώση, ἐπίγνωση καὶ ἐμπειρία. Σὲ βεβαιότητα ἀμετακίνητη ὅτι ἐκτὸς τοῦ Χριστοῦ ἡ ζωή στὸν κόσμο εἶναι ἀβάστακτη καὶ παντελῶς χωρὶς αἰτία, νόημα καὶ σκοπό.

Σήμερα, στὶς μέρες μας, πὺ πλήθυναν τόσο πολὺ οἱ ἀνομίες μας,

ΟΙ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΝ

Ἡ ἀσθένεια τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας ἦταν κεραυνὸς ἐν αἰθρία γιὰ ὄλους μας καὶ γιὰ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀπὸ τὶς πρῶτες μετεγχειρητικὲς μέρες ἐπισκεφθῆκαμε τὸ “Ἀρεταίειον” καὶ καταγράψαμε σὶὸ βιβλίό ἐπισκεπτῶν τὶς εὐχὲς μας, σὶς ὁποῖες ὁ Μακαριώτατος μᾶς ἀπάντησε μὲ τὴν ἐξῆς συγκινητικὴ ἐπιστολή του:

« Ἡ πρόσφατη ἐπίσκεψη τοῦ Κυρίου «ἐν ράβδῳ» ὑπῆρξε δι’ ἐμὲ ἀφορμὴ ἐντόνων πνευματικῶν διεργασιῶν καὶ σκέψεων. Ὅλως ὁμως ἰδιαίτερος ἀπεκάλυψε εἰς ἐμὲ «τὸν ἀμετάθετον πλοῦτον τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ», τὴν ἀνιδιοτελεῆ ἀγάπην τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, πατέρων καὶ τέκνων καὶ σύμπαντος τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐξαπολύσαντος πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν μηνύματα ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Προκαθήμενόν της.

Σᾶς εὐχαριστῶ διότι καὶ σεῖς μεταξὺ αὐτῶν ἤχθητε «ἐν παροξυσμῷ ἀγάπης» εἰς ἐκστρατείαν προσευχῆς μετὰ τῶν περὶ ὑμᾶς καὶ παρακαλῶ ὅπως μὴ παύσητε τοῦτο πράττοντες ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ εἰς τὸ μέλλον.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χριστόδουλος»

Οἱ εὐχὲς καὶ οἱ προσευχὲς μας τὸν συνοδεύουν καὶ κατὰ τὴν δευτέρα φάση ἀντιμετώπισεως τῆς ἀσθενείας του, ἡ ὁποία ἐπιθυμοῦμε νὰ γίνῃ μὲ τὶς ὀδηγίες τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ἀποκλειστικὰ μὲ τῶν ἀνθρώπων. Διατηροῦμε ἐπιφυλάξεις γιὰ τὸ ἐὰν καὶ κατὰ πόσον οἱ ἰατροὶ ποὺ ἀνέλαβαν τὴν εὐθύνη νὰ παράσχουν διαβεβαιώσεις γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς θεραπείας ποὺ εἰσηγήθησαν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀποδώσουν καὶ ἀνάλογα ἀποτελέσματα. Ὡστόσο, πιστεύουμε ὅτι Κύριος τῆς Ζωῆς καὶ τῆς ὑγείας ὄλων μας εἶναι ὁ Χριστός, σὸν Ὅποῖον ὀλόψυχα προσευχόμεθα νὰ ἀναλάβῃ ἀποκλειστικὰ Ἐκεῖνος τὴν θεραπεία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας.

ποὺ ἡ ζωὴ μας ἔγινε πιά ἀνούσια καὶ ἀδυσώπητη ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τῆς κακίας μας καὶ τῆς διαστροφῆς μας, ὁ Θεὸς μὲ τὴν Πατρικὴ Του στοργὴ καὶ ἀγάπη, μᾶς δίνει «καιρὸν» καὶ μάλιστα εὐνοϊκὸ «καιρὸν», μᾶς δίνει «εὐ-καιρίαν»· τὸ νέο ἐκκλησιαστικὸ ἔτος!

Γιατὶ εἶναι πράγματι «εὐ-καιρία» νὰ ἀνοίξουν τὰ μάτια μας καὶ νὰ δοῦμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ ζωὴ Της εἶναι ἡ ὄντως Ζωή, μέσα σ’ ἓνα κόσμον ποὺ πεισματικὰ τὴν ἀρνεῖται, γιὰτὶ εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὴν «ὄσμη τοῦ θανάτου»!

π. Β. Ε. Β.

᾽Οδηγίες γιὰ τὴν ἐπίγνωση τῆς ἱερότητος τοῦ Μυστηρίου

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΟΣΜΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

Τὸ ἱερὸ Βάπτισμα γιὰ μᾶς τοὺς Χριστιανούς δὲν εἶναι μιὰ ἀπλὴ κοινωνικὴ ὑποχρέωση ἢ ἐκδήλωση, ἀλλὰ τὸ εἰσαγωγικὸ Μυστήριον, ἡ πνευματικὴ γέννησις τοῦ ἀνθρώπου, κατ' ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους: «Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα, ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν». Γι' αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ πρῶτον Μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἱερολογήθηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν γιὰ ἐνήλικες ἢ καὶ ὀλοκλήρες οἰκογένειες, προερχομένους ἀπὸ Ἑβραίους καὶ ἐθνικοὺς εἰδωλολάτρες.

Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου καὶ τὴν ἐξάπλωσι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπεκράτησε ὡς φυσικὸ ἐπακόλουθον ὁ νηπιοβαπτισμὸς. Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ διακρίνουμε καὶ ἐδῶ, μεταξὺ τοῦ βαπτίσματος ἐνηλίκων καὶ τοῦ νηπιοβαπτισμοῦ, διάκριση ὄχι ἐπὶ τῆς οὐσίας, διότι τὸ Μυστήριον εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτό. Διαφορὲς ὑπάρχουν στὸν βαθμὸ τῆς συνειδητοποιήσεως καὶ κατανοήσεως τοῦ Μυστηρίου.

Τοῦ βαπτίσματος ἐνηλίκων προηγεῖται δεδηλωμένη θέλησις τοῦ προσερχομένου νὰ ἀσπασθῇ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ μιὰ συστηματικὴ κατήχησις ἐπὶ ἱκανὸ χρονικὸ διάστημα. Κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ κατηχούμενος εἰσάγεται στὴ δογματικὴ διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας μας, στὴ λειτουργικὴ τῆς ζωῆς καὶ γνωρίζει τὰ βασικὰ περὶ τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, ἰδιαίτερον δὲ τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος καὶ τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ἐπομένως πλησιάζει τὸ Μυστήριον μὲ δική του ἀπόφασιν, ἐν γνώσει καὶ μὲ δική του εὐθύνη.

Στὸν Νηπιοβαπτισμὸν συνειδητοποιημένοι Χριστιανοὶ γονεῖς φέρνουν τὸ παιδί τους νὰ βαπτισθῇ στὴν Ἐκκλησίαν. Στὴν περίπτωσιν αὕτη δὲν προηγεῖται συστηματικὴ κατήχησις. Τὸ παιδί ζεῖ καὶ μεγαλώνει σὲ Χριστιανικὸ περιβάλλον καὶ μαθαίνει «φυσικῶς τῷ τρόπῳ» τὰ τοῦ Θεοῦ.

Αὕτη εἶναι ἡ ἰδανικὴ κατάστασις. Δυστυχῶς στὴ σημερινὴ πραγματικότητα συχνὰ ἀπέχουμε ἀπ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν τῆς πνευματικῆς ὑγείας. Ὅπως πολλὰ ἄλλα, ἔτσι καὶ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα κατήντησε μιὰ συνήθεια, ἓνα κοινωνικὸ γεγονός, σὰν τὶς ὑπόλοιπες κοσμικὲς δεξιώσεις, ἑορτὲς καὶ ἄλλες φιέστες. Πῶς μπορούμε νὰ γεφυρώσουμε αὐτὸ τὸ χάσμα μεταξὺ τῆς ἰδανικῆς καὶ ὑγιοῦς καταστάσεως καὶ τῆς πραγματικότητος;

Ἡ Ἐκκλησία ὡς θεῖον καθίδρυμα καὶ Σῶμα Χριστοῦ δὲν μπορεῖ νὰ μεταχειρίζεται τὰ ζητήματα αὐτὰ μὲ κοσμικὸ τρόπο. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει τοὺς νεωκόρους, τοὺς ἐπιτρόπους καὶ ἄλλους ὑπεύθυνους γιὰ τὴν εὐταξία, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ τὴν ἐξασφαλίσουν μὲ τὸ παράδειγμά τους καὶ τὸν λόγο τους. Δὲν διαθέτει ἐν τούτοις ἀστυνομικούς ἢ μισθωτοὺς φύλακες (security) γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἀπαραίτητη τάξη.

Τὰ ὄπλα τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ὑλικά, ἀλλὰ πνευματικά. Ἡ Ἐκκλησία διδάσκει, καλλιεργεῖ, προσεύχεται γιὰ ὄλους, καλεῖ ὄλους νὰ πλησιάζουν μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης, ἀλλὰ ἐμμέσως παρακαλεῖ καὶ ὄλους τοὺς ἄνευ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης νὰ ἀπέχουν, ἐπειδὴ καὶ προσωπικὰ δὲν θὰ ἔχουν κέρδος καὶ ἐπιπλέον διασαλεύουν τὴν εἰρήνη καὶ γαλήνη τῶν ἀληθῶς προσευχομένων.

Συγκεκριμένα ὡς πρὸς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα ἔχει ἡ Ἐκκλησία καὶ ἄλλον ἓνα πνευματικὸ σύμμαχο: Τὸν ἀνάδοχο. Ὁ ἀνάδοχος γιὰ τὴν Ἐκκλησία εἶναι ἓνας ἐγγυητής. Ἐγγυᾶται ὅτι ὁ νεοφώτιστος δὲν θὰ ἀφεθεῖ στὴν τύχη του, ὅτι θὰ γνωρίζει τὴν ἀλήθεια, καὶ ὅτι ἐν καιρῷ εὐθέτω θὰ εὐθύνεται ὁ ἴδιος γιὰ τὴν τυχὸν ἀποστασία του καὶ ὄχι ἡ ἄγνοιά του. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ βαθμὸς τῆς ἀποστασίας τῶν γονέων ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴ διδασκαλία καὶ ἀπὸ τὴ βίωση τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς καθορίζει τὴ σημασία τοῦ ἀναδόχου. Ὅσο πιὸ κοσμικοὶ εἶναι οἱ γονεῖς, τόσο αὐστηρότερα κριτήρια πρέπει νὰ ἐφαρμόζονται στὴν ἐπιλογὴ τοῦ ἀναδόχου, καὶ ἰδίως σὲ ἀκραῖες περιπτώσεις (πολιτικὸς γάμος τῶν γονέων, ἀλλοθρησκοὶ ἢ ἑτερόδοξοι γονεῖς, διαζύγια), στὶς ὁποῖες ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ τελούντος τὸ Μυστήριον ἱερέως πρέπει νὰ ὀρίζει τὸν ἀνάδοχο. Πάντως σὲ κάθε περίπτωση τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀναδόχου εἶναι πνευματικὸ καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ διεκδικήσῃ νομικά. Αὐτὸ διευκρίνισε σαφέστατα ὁ ἀείμνηστος π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος σὲ γνωμάτευσή του ὡς ἀπάντησι πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καρπενησίου τὸ 1986. Τότε ἓνας Ἱερέας τῆς Μητροπόλεως Καρπενησίου ἀπέρριψε κάποια κυρία ὡς ἀνάδοχον, ἐπειδὴ εἶχε τελέσει πολιτικὸν γάμον καὶ εἶχε ἀρνηθῆ νὰ δεχθῆ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ γάμου. Ὡς συμπέρασμα τῆς ἐκτενοῦς γνωματεύσεώς του γράφει ὁ π. Ἐπιφάνιος: *«Οὐδεὶς πιστὸς δύναται νὰ ὀμιλῇ περὶ δικαιοῦματός του νὰ βαπτίσῃ... Ἀπλῶς ὡς μέλος τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τὴν πρὸς τοῦτο δυνατότητα, ἐφ' ὅσον ὁμῶς συντρέχουν καὶ αἱ ἀναγκαῖαι πνευματικαὶ προϋποθέσεις. Ἀλλ' ἡ περὶ τούτου ἀποφασιστικὴ ἀρμοδιότης ἀνήκει ὄχι εἰς τοὺς ἰδίους, ἀλλ' εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία καὶ κρίνει κυριαρχικῶς... Οὐδεὶς δύναται νὰ γίνῃ ἀνάδοχος eo ipso, ἀπλῶς καὶ μόνο διότι εἶνε κατὰ τὴν ταυτότητά του, ἢ κατὰ τὴν γνώμην του, ἢ, ἔστω, καὶ μὲ ἀντικειμενικὰ κριτήρια "Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος". Ἐπειδὴ ὁ θεσμὸς τοῦ ἀναδόχου, κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν καὶ τὸ Ὁρθόδοξον Κανονικὸν Δίκαιον, δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ κυρίως*

καὶ ἐξεχόντως ἀναπλήρωσις καὶ ἀντικατάστασις, εἰς συγκεκριμένην περίπτωσιν καὶ διὰ συγκεκριμένον ἔργον, τοῦ ὑπευθύνου ποιμένος τῆς Ἐκκλησίας, δέον οὗτος (ὁ ἀνάδοχος) νὰ ἀπολαύῃ τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ νὰ τυγχάνῃ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ποιμένος, ρητῶς ἢ σιωπηρῶς ἐκδηλουμένης.» (Ὁρθ. Τύπος 30-5-1986)

Τοῦ Βαπτίσματος προτάσσεται ἡ Κατήχηση, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ εὐχές, τρεῖς ἀφορκισμούς, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ ἱερεὺς ἐπιτάσσει τὸν διάβολο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κατηχούμενον. Ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία μᾶς παρέχει τὸ «ἐν δυνάμει», δὲν παραβιάζει τὸ αὐτεξούσιο, τὸ ὁποῖο εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ καὶ ὡς τέτοιο δὲν ἀφαιρεῖται, γιὰ τὴν ὑλοποίηση τοῦ «ἐν δυνάμει», ὅμως χρειάζεται καὶ ἡ συγκατάθεση τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ στραμμένοι πρὸς δυσμὰς στὴν περίπτωση βαπτίσεως ἐνηλίκου λένε ὁ κατηχούμενος καὶ ὁ ἀνάδοχος τρεῖς φορὲς «Ἀποτάσσομαι τοῦ Σατανᾶ» καὶ στὴ συνέχεια «Ἀπεταζάμην», στὴ δὲ περίπτωση νηπιοβαπτισμοῦ μόνος ὁ ἀνάδοχος. Κατόπιν στρέφονται πρὸς ἀνατολὰς, πρὸς τὸ Ἱερὸ Βῆμα καὶ λένε «Συντάσσομαι τῷ Χριστῷ» καὶ «Συνεταζάμην» καὶ εὐθὺς ἀπαγγέλλουν τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως.

Ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων στὶς «Κατηχήσεις» του, οἱ ἀφορκισμοὶ διαβάζονταν στοὺς κατηχουμένους περισσότερες φορὲς καὶ ὄχι ἀπαραιτήτως σὲ ἄμεσο συνδυασμὸ μὲ τὴν ἀκολουθία τοῦ Βαπτίσματος. Σήμερα, ὅμως, πού ἐπικρατεῖ ὁ νηπιοβαπτισμὸς ἐνώνεται ἡ κατήχηση μὲ τὴν ἀκολουθία τοῦ Βαπτίσματος, ὥστε καὶ πρακτικὰ νὰ ὑπάρξῃ μιὰ προετοιμασία ὅλων τῶν παρευρισκομένων, μιὰ βοήθεια γιὰ νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι πρόκειται νὰ τελεσθῇ Μυστήριον καὶ ὅτι καλοῦνται νὰ συμπροσευχηθοῦν καὶ ὄχι νὰ παρευρεθοῦν μόνο ὡς παθητικοὶ θεατές. Γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ αὐτὸς ὁ σκοπὸς πρέπει ἀπαραιτήτως τὴν ὥρα τῆς κατηχήσεως: α) νὰ βρίσκονται ὅλοι οἱ καλεσμένοι ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Διότι δὲν εἶναι δυνατὸ ὡς βαπτισμένοι Χριστιανοὶ νὰ θέλωμε νὰ ὑποδεχθοῦμε μὲ χαρὰ ἓνα νέο μέλος στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ στεκόμαστε ἔξω ἀπ' αὐτήν, στὴ θέση μᾶλλον τοῦ Σατανᾶ καὶ τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων, τὰ ὁποῖα πύει ὁ ἀνάδοχος δηλώνοντας τὴν ἀποταξίαν τους, β) νὰ ἐπικρατῇ ἀπόλυτη ἡσυχία καὶ νὰ διαβάσῃ ὁ Ἱερεὺς καθαρὰ καὶ μεγαλοφώνως τὶς εὐχές, ὥστε νὰ ἀκουστοῦν ἀπὸ ὅλους, καὶ γ) νὰ ἀπαγγεῖλῃ ὁ ἀνάδοχος τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως δυνατὰ καὶ καθαρὰ, εἰς ἀκοὴν ὅλων κατανοώντας τὸ νόημα.

Ἄμεσως μετὰ τὴν Κατήχηση, ἐνῶ ὁ Ἱερέας κάνει τὴν ἀπόλυση, μετακινοῦνται ὁ Ἱερέας, οἱ γονεῖς, τὸ παιδί καὶ ὁ ἀνάδοχος στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ Ναοῦ, στὴ σολεά, ὅπου ἔχει τοποθετηθῆ ἡ Κολυμβήθρα. Μετὰ ἀπὸ τὸ σύντομο θυμίαμα τοῦ Ἱερέως, τὸ ὁποῖο συμβολίζει μὲ αἰσθητὸ τρόπο τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀρχίζει τὸ Μυστήριον μὲ τὴν ἐκφώνηση: «**Εὐλόγημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**», ἐπειδὴ παλαιὰ τὰ Μυστήρια τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τοῦ Γάμου τελοῦνταν

μέσα στη Θεία Λειτουργία, όπως μέχρι σήμερα οι Χειροτονίες.

Γι' αυτό, όπως και στη Θεία Λειτουργία, απαιτείται ιεροπρέπεια. Δεν επιτρέπεται τίποτα να μᾶς αποπροσανατολίσει, να μᾶς απομακρύνει από τὸ ἱερὸ ἔργο, ὅπως κάνουν συχνὰ οἱ συχνὲς καὶ ἀδιάκοπες μετακινήσεις φωτογράφων, πεθερῶν καὶ κουνιάδων... καὶ οἱ ἐπιβλητικοὶ καὶ συχνὰ κακόγουστοι στολισμοί. Ὁ στολισμὸς ἔχει σκοπὸ νὰ τονίσῃ τὴν ἱερότητα καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι λιτὸς καὶ νὰ μὴν ἄπεται κανενὸς σκεύους ποῦ χρησιμοποιεῖται κατὰ τὴν τέλεση τοῦ Μυστηρίου. Συγκεκριμένα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φέρουν στολισμὸ ἢ παραστάσεις τὸ δοχεῖο τοῦ ἐλαίου, μὲ τὸ ὁποῖο ἀλοΐφεται τὸ παιδί ὡς θωράκιση πρὶν ἀπὸ τὴν κατάδυση στὴν κολυμβήθρα, καὶ οἱ πετσέτες, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ εἶναι λευκοῦ χρώματος.

Σὲ καμία περίπτωση δὲν ἐπιτρέπεται ὁ στολισμὸς τῆς Κολυμβήθρας. Ἡ Κολυμβήθρα εἶναι ἱερὸ σκεῦος, τὸ ὁποῖο περιέχει τὸν Ἁγιασμένο Ὑδωρ, στὸν ὁποῖο βαπτίζεται τὸ παιδί. Καὶ ὅπως δὲν στολίζουμε τὸ θυμιατό, τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸ Ἅγιο Ποτήριο, ἔτσι δὲν στολίζουμε καὶ τὴν Κολυμβήθρα. Ἡ Κολυμβήθρα φέρει στὸ μπροστινὸ μέρος ἓνα σταυρό, γιὰ νὰ μᾶς θυμίσει ὅτι «εἰς τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ βαπτίζομεθα». Ἡ τριπλῆ κατάδυση συμβολίζει τὴν τριήμερον διαμονὴ τοῦ Κυρίου στὸν Ἄδη, ὥστε ἀναδυόμενοι ἀπὸ τὴν Κολυμβήθρα νὰ συμμετέχουμε καθαροὶ πλέον καὶ ξεπλυμένοι ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα στὴν Ἀνάστασή Του, καὶ νὰ σφραγιστοῦμε στὴ συνέχεια μὲ τὸ Ἅγιο Μῦρο σ' αὐτὴν τὴν ἀναγεννημένη ζωὴ μὲ τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πρόκειται γιὰ τὸ ξεκίνημα μιᾶς νέας ζωῆς, ὁ βαπτιζόμενος τὴ στιγμὴ τῆς ἀναδύσεως ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα εἶναι ἅγιος. Καὶ ἔμεῖς ὅλοι ὀφείλουμε νὰ σεβαστοῦμε τὴν ἱερότητα τοῦ Μυστηρίου καὶ νὰ τιμήσουμε τὸν νεοφώτιστο, στηρίζοντάς τον μὲ τὴν προσευχή μας καὶ μόνο. Κουβέντες, γέλια ἢ κλάματα (ἐπειδὴ κάποιοι φοβοῦνται ὅτι θὰ πνιγῇ τὸ παιδί στὴν κολυμβήθρα) δὲν ἀρμόζουν. Νὰ κλάψη τὸ παιδί εἶναι φυσικό, ἀλλὰ νὰ περιμένουν οἱ καλεσμένοι τὸ κλάμα τοῦ παιδιοῦ ὡς ἔναρξη γιὰ δικές τους συζητήσεις περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων ἢ γιὰ ὁποιοσδήποτε ἄλλες ἀταξίες, εἶναι δεῖγμα γελοίων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἐπίγνωση ποῦ βρίσκονται οὔτε τί κάνουν.

Εἶναι πλέον καιρὸς νὰ καταλάβουμε ὅτι τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ καὶ τὰ τοῦ κόσμου τῷ κόσμῳ!

Κλείνοντας νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ μία ἀκόμη ἀταξία: τὴν τέλεση Μυστηρίων ἐκτὸς Ἑνοριακῶν Ναῶν, σὲ ἰδιωτικὲς Ἐκκλησίες, Παρεκκλήσια, Προσκυνηματὰ ἢ Μοναστήρια. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγωνισθοῦμε ἔμεῖς νὰ περιορίζουμε τίς κάθε τύπου κοσμικότητες καὶ ἀταξίες στοὺς Ναοὺς μας καὶ νὰ ἐπιτρέψουμε νὰ μεταφερθοῦν αὐτὲς σὲ τόπους καθαρὰ προσευχῆς καὶ ἀσκήσεως; Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τηρηθοῦν ὅλα τὰ ἀνωτέρω, ὅταν ἄλλος ἱερέας καλεῖται νὰ ἐκδόσῃ διαβιβαστικὸ καὶ ἄλλος νὰ τελέσῃ τὸ Μυστήριον; Ὁ πρῶτος χάνει τὸν

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΠΕΘΑΝΕ!

Θυμάμαι τὸ πρῶτο μου ταξίδι στὴν Εὐρώπη, κι ἄς ἔχουν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τότε. Θυμάμαι τὸ δέος καὶ τὴ ζάλη μπροστὰ στὸ μπερδεμένο ὀδικὸ δίκτυο μιᾶς ἀπ' τὶς πιὸ γνωστὲς μεγαλουπόλεις. Θυμάμαι τὴ δυσκολία μου νὰ μπῶ στὴ “φιλοσοφία” τῆς μετακίνησης μὲ τὸ μετρό, ἀφοῦ τότε, στὴ χώρα μας, οὔτε στὸν ὕπνο μας δὲν εἶχαμε ὀνειρευτεῖ μετρό. Θυμάμαι τὸν ἑαυτό μου πελαγωμένο στὴ θάλασσα τῶν χρωματιστῶν γραμμῶν τοῦ χάρτη μου, νὰ ψάχνει νὰ βρεῖ τὴν ἄκρη...

Αὐτὸ πού ἐπίσης θυμάμαι ὅμως, εἶναι ἡ εὐγένεια καὶ ἡ προθυμία τῶν ὑπαλλήλων τοῦ μετρό, ὅταν ζητοῦσα τὴ βοήθειά τους, ἢ μία ἐξήγηση. Καὶ πέρα ἀπ' τοὺς ὑπαλλήλους –πού, θὰ πεῖ κάποιος, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἐξυπηρετοῦν τὸ κοινό– θυμάμαι δύο περαστικούς πού ἔτυχε νὰ τοὺς σταματήσω καὶ νὰ ζητήσω μιὰ πληροφορία, κι αὐτοί, ὄχι μόνο μοῦ ἐξήγησαν αὐτὸ πού ρωτοῦσα, ἀλλὰ ἔκαναν τὸν κόπο νὰ μὲ συνοδεύσουν σ' ἓνα σημεῖο ὅπου θὰ γίνονταν πιὸ κατανοητὲς οἱ κατευθύνσεις πού μοῦ ἔδιναν. Οἱ ἄνθρωποι θυσιάσαν καὶ κόπο καὶ χρόνο γιὰ μένα, γιὰ ἓναν ξένο ἄνθρωπο πού, οὔτε εἶχαν ξαναδεῖ, ἀλλὰ καὶ οὔτε θὰ ξανάβλεπαν ποτέ.

Στὰ καταστήματα, ἐπίσης, ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἄκουσα καὶ τοὺς πωλητὲς νὰ εὐχαριστοῦν τοὺς πελάτες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀγοραστὲς νὰ εὐχαριστοῦν τοὺς πωλητὲς, πρᾶγμα πολὺ λογικό, ἂν τὸ σκεφτεῖ κανεὶς, ἀφοῦ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἔχουν εὐνόητους λόγους νὰ εὐχαριστοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Ἔτσι, μέχρι σήμερα, ὅταν σκέφτομαι τὴν πόλη ἐκείνη καὶ τοὺς κατοίκους της, σκέφτομαι συνειρμικά: “Τὶ εὐγενεῖς ἄνθρωποι! Τὶ καλὸς λαός!”

Βέβαια, τὰ συμπεράσματα αὐτά, εἶναι καὶ ὑποκειμενικά καὶ πρόχειρα. Ἡ συγκεκριμένη μεγαλόπολη ἔχει καὶ μεγάλο ποσοστὸ ἐγκληματικότητας καὶ ὁ λαὸς πού κατοικεῖ δὲν φημίζεται ἀκριβῶς γιὰ τὴν καλὴ καὶ ἔντιμη συμπεριφορά του πρὸς τοὺς ἄλλους λαούς. Παρ' ὅλα αὐτά, οἱ δύο, τρεῖς, δέκα εὐγενεῖς πολῖτες, κέρδισαν τὶς καλὲς ἐντυπώσεις ἑνὸς ἐπισκέπτη τῆς χώρας τους καὶ ἔδωσαν τὸ “καλὸ ὄνομα” στὸ σύνολο τοῦ λαοῦ τους.

ἔλεγχο καὶ ὁ δεύτερος οὔτε γνωρίζει τοὺς ἄνθρώπους αὐτοὺς καὶ πιθανὸν οὔτε πρόκειται νὰ τοὺς ξαναδεῖ; Κυριολεκτικῶς χάνει ἢ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα, ἂν ἡ βίαπιση ἄλλοῦ καταγράφεται στὰ Βιβλία καὶ ἄλλοῦ ἔχει τελεσθῆ, καὶ ἂν γιὰ τὸ ληξιαρχεῖο ἄλλος ἱερέας ὑπογράφει καὶ φέρει καὶ νομικὰ τὴν εὐθύνη καὶ ἄλλος ἔχει τελέσει τὸ Μυστήριον.

Νομίζω κάποτε πρέπει νὰ σοβαρευτοῦμε!

π. Γεώργιος Χάας

Αυτό τὸ καλοκαίρι, ζώντας γιὰ λίγες μέρες σ' ἓνα ἀπ' τὰ πιὸ τουριστικὰ νησιά μας, ἐπεχείρησα νὰ δῶ κι ἐγὼ τὸν ἑαυτό μας μὲ τὰ μάτια ἑνὸς ξένου ποὺ βρέθηκε γιὰ πρώτη φορά στὴ χώρα μου, ὅπως κάποτε εἶχα κι ἐγὼ βρεθεῖ πρώτη φορά στὴ δική του. Καὶ ξεκίνησα νὰ κυττάζω. Καὶ εἶδα!

Στὴν περιοχὴ τοῦ νησιοῦ ὅπου μέναμε, ὑπῆρχε ἓνας μόνο δρομᾶκος μπροστὰ ἀπὸ τὰ σπίτια, κι αὐτὸς στενός. Σὲ κάποια σημεία, ὅταν δυὸ αὐτοκίνητα ἔρχονταν ἀπὸ ἀντίθετες κατευθύνσεις, τὸ ἓνα ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ ἢ νὰ κάνει λίγο πίσω, μέχρι νὰ βρεθεῖ πλάτωμα γιὰ νὰ προσπεράσουν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο.

Εἶδα, λοιπὸν –ἢ μᾶλλον ΔΕΝ εἶδα– οὔτε ἓνα συμπατριώτη μας ὁδηγὸ νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ὥστε νὰ ἀφήσῃ τόπο στὸν ἄλλον. Καὶ ΔΕΝ εἶδα οὔτε ἓναν νὰ εὐχαριστήσῃ, ἢ ἔστω νὰ τιμήσῃ μὲ ἓνα χαμόγελο τὸν ὁδηγὸ ποὺ ἔμπαινε στὸν κόπο νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ χῶρο γιὰ νὰ περάσῃ. Ἀντίθετα, εἶδα τὴν πλειοψηφία τῶν ξένων ὁδηγῶν καὶ νὰ ὀπισθοχωροῦν καὶ νὰ χαιρετοῦν εὐχαριστώντας τὸν ὁδηγὸ ποὺ μόλις ἐξυπηρέτησαν!

Εἶδα καὶ ἄκουσα ὑπεύθυνο μεγάλου τυπικοῦ Super Market νὰ λέει ὅταν τοῦ ἐπέστρεψα δύο πακέτα κατεψυγμένο ἔτοιμο φαγητό, ποὺ εἶχαν λιώσει καὶ εἶχαν ἀνοίξει ἀπ' τὶς ἐπανελημμένες διακοπές τοῦ ρεύματος: “Καὶ τί πρόβλημα ἔχετε; Μήπως ὅταν θὰ τὸ βάλετε στὸ φούρνο δὲν θὰ τὸ ἀνοίξετε;”

Εἶδα καὶ ἄκουσα σὲ ἐστιατόριο ὅπου ἔτρωγαν οἰκογένειες ξένων –μὲ μικρὰ παιδιὰ– μὲ ἀπόλυτη τάξη καὶ ἡρεμία, νὰ ἀρκεῖ μιὰ ἑλληνικὴ παρέα ἀπὸ τέσσερις μεγάλους καὶ δυὸ παιδιὰ γιὰ νὰ ἐνοχλήσῃ μὲ τὶς φωνές καὶ τὴν ἀδιακρισία τῆς τοῦς πάντες.

Καὶ –γιὰ νὰ φτάσω στὸ χειρότερο– εἶδα μέσα στὴν Ἐκκλησία, τὴν ἡμέρα τῆς μεγαλύτερης γιορτῆς τοῦ νησιοῦ, νὰ γίνεται τέτοιο χάος ποὺ δὲν τὸ βλέπει κανεὶς οὔτε στὶς λαϊκὲς ἀγορές! Καὶ ὁ μοναδικὸς ἄνθρωπος ποὺ ἔδειχνε νὰ συνειδητοποιεῖ ποῦ βρίσκεται, ἦταν μιὰ ξένη –καὶ πιθανῶς ἀλλόδοξη– γυναῖκα, ἢ ὁποία ἔμενε σὲ μιὰ γωνιὰ γονατιστὴ σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς Θ. Λειτουργίας, ἐνῶ οἱ “εὐσεβεῖς” ὀρθόδοξες γυναῖκες τὴν ἔδειχναν μὲ νοήματα ἢ μιὰ σιὴν ἄλλη καὶ γελοῦσαν!...

Ὅταν, λοιπὸν, κάθισα νὰ σκεφτῶ αὐτὰ ποὺ εἶδα καὶ ἄκουσα, μὲ τὰ μάτια καὶ τὰ αὐτιά ἑνὸς ξένου, ὅταν συνειδητοποίησα τὶς εἰκόνες καὶ τὶς ἐντυπώσεις ποὺ θὰ πάρουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μαζί τους, φεύγοντας, ντράπηκα πολύ. Καὶ περισσότερο ντράπηκα γιὰτὶ ἔχουμε συνηθίσει τὸν ἑαυτό μας τόσο, ὥστε πάψαμε νὰ τὸν βλέπουμε μὲ τὰ μάτια ποὺ μᾶς βλέπουν οἱ ἄλλοι. Γι' αὐτὸ καὶ θυμώνουμε ὅταν κάποιος ἐνοχληθεῖ ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ μας καὶ σπεύδουμε νὰ ὑπερασπίσουμε τὸν ἑαυτό μας, γιὰ νὰ καταλήξουμε στὸ τέλος: «Σιγὰ πιά, κι οἱ ξένοι καλύτεροι εἶναι; Ὑποκριτὲς εἶναι!» Κι ἔτσι, μένουμε μακάρια ἡσυχοὶ ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε οἱ καλοὶ καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ὑποκριτὲς. Μ' ἄλλα λόγια, ὅποιος εἶναι εὐγενής, εἶναι κακὸς κι ὑποκριτής. Ὅποιος σέβεται τὴν ἡσυχία τοῦ ἄλλου καὶ τὸ χῶρο τοῦ ἄλλου, εἶναι κακὸς κι ὑποκριτής.

Κλινικές για υποβοηθούμενη αυτοκτονία!

ΚΛΙΝΙΚΕΣ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μερικές φορές διαβάζει κανείς πράγματα που δυσκολεύεται να τα πιστέψει. Φαντάζουν άπιστευτα κι όμως είναι αληθινά. Έτσι, πρόσφατα υπήρξε ένα δημοσίευμα σε καθημερινή εφημερίδα (βλ. έφ. ΤΟ ΒΗΜΑ, 19-7-2007, σελ. Α2) με τίτλο «Η κλινική αυτοκτονίας». Ο λόγος για μια κλινική στη Ζυρίχη της Έλβετίας που ονομάζεται «Dignitas» ή «κλινική αυτοκτονίας», όπως πολλοί την ονομάζουν, και στην οποία οι ασθενείς που εισέρχονται δεν έχουν σαν σκοπό την θεραπεία ή την ιατρική βοήθεια για να ξεπεράσουν την ασθένειά τους, αλλά πηγαίνουν εκεί για να δώσουν τέλος στην ζωή τους, δηλαδή για να αυτοκτονήσουν. Η κλινική με το προσωπικό της σε βοηθάει να αυτοκτονήσεις όσο γίνεται καλύτερα και «ασφαλέστερα». Ο ιδρυτής της μάλιστα ο Λούτβιχ Μινέλι είναι δικηγόρος, ειδικευμένος στα θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων και έχει αφιερωθεί στον αγώνα υπέρ της «υποβοηθούμενης αυτοκτονίας». Από το 1998 που ιδρύθηκε η κλινική μέχρι σήμερα, την έχουν επισκεφθεί περισσότεροι από 700 άνθρωποι, οι οποίοι έπασχαν από σοβαρές ή ανίατες ασθένειες και θέλησαν να δώσουν τέλος στην ζωή τους. Οι προσερχόμενοι προέρχονταν από διάφορες χώρες κυρίως από την Μ. Βρετανία.

Έδω και πολλά χρόνια η νομοθεσία της Έλβετίας επιτρέπει την υποβοηθούμενη αυτοκτονία με την προϋπόθεση ότι στην διαδικασία θα παρευρίσκεται ιατρός. Η πρακτική αυτή χρησιμοποιείται επίσης στο Βέλγιο, στην Ολλανδία και στο Όρεγκον των Ηνωμένων Πολιτειών. Αν αποφασίσει κάποιος να πάει στην Dignitas, για να θέσει τέλος στη ζωή του, η διαδικασία κοστίζει περί τις 3000 ευρώ. Στον μελλοθάνατο χορηγείται κοκτέιλ

Όποιος ξέρει να διακρίνει την ιερότητα και την ιδιαιτερότητα των χώρων που μπαίνει, είναι κακός κι υποκριτής. Καί, τελικά, ο ύψιστος υποκριτής είναι αυτός ο οποίος, μέσα στην Εκκλησία, θέλει τις συνθήκες να είναι κατάλληλες ώστε να τον διευκολύνουν στην συγκέντρωση και στην προσευχή!...

Δέν μπορώ –και δέν θέλω– να πιστέψω ότι ή βαρβαρότητα και ή χυδαιότητα κατάντησαν να είναι τὸ ἦθος αὐτοῦ, πὸ κάποτε, ἦταν ὁ εὐγενέστερος και πὸ πολιτισμένος λαὸς τῆς γῆς. Πρέπει ὅμως να προσέξουμε πολὺ, γιατί “αὐτοὶ οἱ υποκριτές”, ἔτσι μεταφράζουν τὴν “εἰλικρίνεια” μας! Καί, ...δυστυχῶς, ὅλοι οἱ λογικοὶ ἄνθρωποι τοὺς πιστεύουν!

Νινέττα Βολουδάκη

βαρβιτουρικῶν, τὴν συνταγογράφηση τοῦ ὁποίου ἔχει ἀναλάβει γιατρὸς τῆς κλινικῆς(!) Ἐπειτα μεταφέρεται σὲ ἓνα σκοτεινὸ δωμάτιο ὅπου ἐπέρχεται τὸ τέλος. Ἐνας “βοηθὸς” αὐτοκτονίας ἐλέγχει τὸν σφυγμὸ καὶ ἐπιβεβαιώνει τὸν θάνατο. Ἐπειτα καλοῦνται ἡ ἀστυνομία, ἓνας παθολόγος καὶ τὸ γραφεῖο κηδειῶν, προκειμένου νὰ καταγράψουν καὶ νὰ ἐπιβεβαιώσουν ἐπίσημα ὅτι πρόκειται γιὰ αὐτοκτονία.

Εἶναι πραγματικὰ κρῖμα, γιатροὶ ποὺ ἔχουν σπουδάσει νὰ θεραπεύουν καὶ νὰ ἀπαλύνουν τὸν πόνο, νὰ διαστρέφουν τόσο πολὺ τὴν ἀποστολὴ τους ὥστε νὰ φθάνουν στὸ σημεῖο νὰ σκοτώνουν τοὺς ἀσθενεῖς τοὺς δίνοντάς τους κοκτεῖλ θανάτου. Καὶ εἶναι ἀκόμη πιὸ κρῖμα νὰ ὑπάρχουν προηγμένες καὶ πολιτισμένες χῶρες ποὺ ἡ νομοθεσία τους ἐπιτρέπει νὰ πραγματοποιοῦνται τέτοια φοβερὰ ἐγκλήματα.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ πρέπει νὰ σταθοῦμε περισσότερο εἶναι στὴν θέση τοῦ ἀσθενοῦς ποὺ παίρνει τὴν ἀπόφαση νὰ βάλει τέρμα στὴν ζωὴ του γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρει ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς ἀσθενείας του. Ἄν μὲν πρόκειται γιὰ ἀσθενὴ ποὺ δὲν πιστεύει στὸν Θεὸ καὶ ἄρα δέχεται ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι μιὰ βιολογικὴ μηχανὴ καὶ ὅτι ὅλα τελειώνουν μὲ τὸν θάνατο, τότε εὐκόλα ἀποφασίζει νὰ δώσει τέλος στὴν ζωὴ του, διότι δὲν ἔχει καμία ἀναστολὴ ἀπὸ τὴν συνείδησή του. Ὅπως γράφει ἓνας σύγχρονος διανοούμενος «ὅταν πιστεύει κανεὶς ὅτι μὲ τὸν θάνατο περνάει καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅπως κάθε ἄλλο ζῶο, στὴν ἀνυπαρξία, καὶ ἀφοῦ αὐτὸ τὸ πέρασμα εἶναι δεδομένο, ποιὸς ὁ λόγος νὰ μὴν τὸ ἐπισπεύδει ἡ ἰατρικὴ ὅταν πρόκειται νὰ ἀπαλλάξει τὸ ἄτομο ἀπὸ πόνους, ταλαιπωρίες καὶ βασανιστικὸ ἄγχος;» Γιὰ τὸν ὑλιστὴ ἄνθρωπο τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶναι ἡ ποιότητα ζωῆς. Ὅταν δὲν ὑπάρχει ποιότητα ζωῆς δὲν ἀξίζει νὰ ζεῖ περισσότερο.

Γιὰ ὅσους ὅμως πιστεύουμε στὸν Θεό, κάθε ἀσθένεια καὶ γενικὰ κάθε δοκιμασία ποὺ ἔρχεται στὴν ζωὴ μας εἶναι γιὰ νὰ παιδαγωγηθοῦμε πνευματικὰ, νὰ ὀριμάσουμε, νὰ ἀνακαλύψουμε τὸν ἑσῶ ἄνθρωπο ποὺ κρύβουμε, νὰ φιλοσοφήσουμε πάνω στὴ ζωὴ καὶ στὸν θάνατο καὶ μέσα ἀπ’ ὅλα αὐτὰ νὰ ἔρθουμε σὲ μιὰ οὐσιαστικὴ σχέση μὲ τὸν Χριστό. Ἡ σχέση μὲ τὸν Χριστὸ δίνει ποιότητα στὴν ζωὴ μας. Πῶς εἶναι δυνατὸν ἓνας πιστὸς ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ βαρεῖα καὶ ἐπώδυνη ἀσθένεια νὰ ζητήσῃ ὁ ἴδιος νὰ τὸν θανατώσουν γιὰ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὸν πόνο, ὅταν μὲ λίγη ὑπομονὴ μπορεῖ νὰ ἔχει μεγάλη ὠφέλεια καὶ νὰ καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν;

Συνήθως, ὅταν ὑποστηρίζει κανεὶς αὐτὲς τὶς ἀπόψεις τοῦ λένε οἱ θιασῶτες τῆς εὐθανασίας: — Ἐσὺ δὲν ξέρεις τὶ θὰ πεῖ πόνο. Εἶσαι ἔξω ἀπὸ τὸν χορὸ γι’ αὐτὸ μιλάς ἔτσι. Γι’ αὐτὸ θὰ παραθέσουμε πρὸς ἐνίσχυσιν ὅλων μας τὰ λόγια ἑνὸς ἁγίου ποὺ γνωρίζει πολὺ καλὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν Θεὸ ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὑπέφερε τοὺς πόνους τῆς ἀσθενείας πρὶν τὴν κοίμησή του στὸ Ἀρεταίειο Νοσοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν. Εἶναι ὁ ἅγιος Νεκτάριος ὁ Θαυματουργὸς ὁ ἐν Αἰγίνῃ. Σὲ λόγῳ του περὶ ὑπομονῆς γράφει:

«Ὁ χριστιανὸς δὲν εἶνε πρέπον νὰ ἀσχάλη διὰ τὰς θλίψεις αὐτοῦ, διότι ὁ Χριστὸς μυστικῶς ἀνακουφίζει αὐτόν, νὰ ἀνακουφίζει καὶ παρηγορεῖ αὐτόν. Ὁ Χριστὸς διὰ μυστικῆς ἐνεργείας ἐξανατέλλει εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χριστιανοῦ τὴν σταθερὰν πεποίθησιν τῆς ἀπολυτρωτικῆς αὐτοῦ χάριτος καὶ ἐνισχύει αὐτόν εἰς τὸν ἀγῶνὰ τῶν θλίψεων, ὅπως μετ' ἀπαθείας ὑπομείνη τὰς πικρίας τοῦ βίου καὶ τὰς ἀλγηδόνας τῶν παθημάτων αὐτοῦ. Ὁ Χριστὸς ἐνσταλάζει εἰς τὴν πάσχουσαν αὐτοῦ καρδίαν τὸ θεῖον βάλσαμον τὸ κατακαῖον τὰς ἀλγηδόνας. Ὁ χριστιανὸς δὲν ὀφείλει νὰ ἀπελπίζεται εἰς τὰς θλίψεις του, διότι ἢ εἰς τὸν Χριστὸν ἐλπὶς εἶνε μία τῶν τριῶν ὀφειλῶν τοῦ χριστιανοῦ. Ὁφείλει δὲ νὰ ὑπομείνη, διότι ἀντὶ ὀλίγων θλίψεων θέλει κληρονομήσει τὴν οὐράνιον βασιλείαν, ἐνθα οὐκ ἔστι λύπη ἢ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος καὶ οὐράνια μακαριότης.

Τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ, λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἶνε ἐλάχιστα συγκρινόμενα πρὸς τὴν μέλλουσαν νὰ ἀποκαλυφθῇ δόξαν· «*Λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς*»· εἶνε δὲ τοιαύτη ἡ δόξα καὶ «*ἃ ἠτοίμασε Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν*», «*ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν*».

Ἄς ἀνδρισθῶμεν λοιπὸν καὶ ἄς ὑπομείνωμεν ὀλίγον, ἵνα τύχωμεν τῆς οὐρανόου χαρᾶς καὶ τῆς θείας δόξης. Φιλοσοφήσωμεν ἐπὶ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου, ὅπως ἀπαθέστεροι προβῶμεν. Ἐλπίσωμεν ἐπὶ τὸν Θεὸν καὶ αὐτός, ὁ τὸν παράλυτον θεραπεύσας, θέλει βοηθήσει καὶ ἡμᾶς πάσχοντας. Μικρὸν ἔτι καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἔρχεται. Ὑπομείνωμεν ἔτι ὀλίγον διὰ τὴν οὐράνιον βασιλείαν. «*Ὁ γὰρ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται*».

(Ἄγ. Νεκταρίου «ΑΠΑΝΤΑ», τ. Α', σελ. 112)

Ἄς ζητήσουμε ἀπὸ τὸν θαυματουργὸ ἅγιό μας τὰ λόγια του αὐτὰ νὰ πέσουνε σὰν βάλσαμο στὶς ψυχές μας καὶ νὰ μᾶς βοηθήσουνε νὰ ἀντιμετωπίσουμε σωστὰ καὶ μὲ ὑπομονὴ κάθε δοκιμασία καὶ θλίψη πού θὰ ἔρθει στὴν ζωὴ μας. Καὶ ἄς κινητοποιηθοῦμε κατάλληλα ὥστε ποτὲ νὰ μὴν ἐπιτραπεῖ στὴν πατρίδα μας νὰ ἀνοίξουν κλινικὲς θανάτου. Καὶ οἱ γιατροὶ μας πιστοὶ στὸν ὄρκο τους, νὰ βοηθᾶνε τοὺς ἀσθενεῖς νὰ ζήσουν καὶ ὄχι νὰ πεθαίνουν. Ὁ θάνατος, ἄς ἔρχεται γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο μόνο ὅταν τὸν ὀρίζει ὁ Θεός. Αὐτὸς ξέρει γιὰ τὸν καθένα μας πότε εἶναι ἢ κατάλληλη ὥρα καὶ εἶναι Ὁ μόνος Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

π. Πασχάλης Γρίβας

ΟΤΑΝ Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ!

Εταν άκοϋμε τόν όρο ιατρική έρευνα, ό νοϋς μας αυτόματα πηγαίνει σέ άνθρώπους, όπως ό κορυφαίος διεθνοϋς άκτινοβολίας γιατρος Γεώργιος Παπανικολάου, ό όποίος έργάστηκε σκληρά επί μισό σχεδόν αιώνα προσφέροντας στην άνθρωπότητα τó γνωστό σέ όλους μας τέστ Παπανικολάου. Όπως θυμίζει μιá αναμνηστική πλάκα του Έρευνη-τικού Καρκινολογικού Ίνστιτούτου «Γεώργιος Παπανικολάου», ό άνθρωπος αυτός «χάρισε ζωή στις γυναίκες όλóκληρου του κόσμου». Χαρακτηριστικά αναφέρουμε τá λόγια του τá όποία δείχνουν όχι μόνο τó πόσο μεγάλος ήταν αυτός ό άνδρας αλλά και τó πώς θά έπρεπε νά στέκεται ό καθένας από μās άπέναντι στο λειτούργημα ή έπάγγελμά του: «Τó ιδανικό μου δεν είναι νά πλουτίσω, οϋτε νά ζήσω ευτυχής αλλά νά έργασθώ, νά δράσω, νά δημιουργήσω, νά κάμω κάτι τι άντάξιον ενός άνθρώπου ήθικού και δυνατού».

Ώραίος στ' άλήθεια θά ήταν ό κόσμος μας νά λειτουργοϋσε έτσι αλλά δυστυχώς ή πραγματικότητα είναι άρκετά σκοτεινή.

Η ιατρική έρευνα σήμερα, ως επί τó πλεϊστον, έλέγχεται και χρηματοδοτεϊται από μεγάλες φαρμακευτικές έταιρείες, τá κέρδη τών όποιών άνέρχονται σέ δεκάδες δισεκατομμύρια δολάρια έτησίως. Οι ίδιες διακηρύσσουν, βέβαια, ότι κέντρο τής δραστηριότητάς τους είναι ό άνθρωπος(!) και άποστολή τους ή βελτίωση τής ποιότητας ζωής. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε άποσπάσματα από τá μήνυματα μερικών κολοσσών τής φαρμακοβιομηχανίας:

Άποσπάσματα του μηνύματος τής Roche Pharmaceuticals τó όποιο μπορεί νά βρεϊ ό αναγνώστης στην ιστοσελίδα τής έταιρείας (<http://www.roche.com>): «Άπώτερος σκοπός μας είναι ή βελτίωση τής υγείας και τής ποιότητας ζωής τών άνθρώπων όλου του κόσμου», «Πρωταρχικός μας στόχος είναι ή εκπλήρωση τών αναγκών τών άσθενών. Αυτό τó καταφέρνουμε κρατώντας στενές έπαφές με αυτούς και άκούγοντας τις άνάγκες τους».

Άπόσπασμα από τó μήνυμα τής Pfizer στην ιστοσελίδα τής έταιρείας (<http://www.pfizer.com/home/>): «Στή Pfizer έμπνευσή μας άποτελεϊ ένας και μόνο στόχος, ή δική σας υγεία. Για τó λόγο αυτό είμαστε ταγμένοι στην άνάπτυξη νέων άσφαλών φαρμάκων για τή θεραπεία τών σοβαρότερων άσθενειών σέ παγκόσμια κλίμακα και προσπαθοϋμε νά τá προσφέρουμε στους άνθρώπους που τá χρειάζονται περισσότερο. Πιστεύουμε ότι από την πρόοδο πηγάζει ή έλπίδα και ή υπόσχεση για έναν υγιέστερο κόσμο».

Στó σημείο αυτό άν θέλετε μπορεϊτε και νά... δακρύσετε... !

Ἐνταῦθα, τώρα μπορούμε νὰ συνεχίσουμε. Τὸ διεθνoῦς κύροῦς ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ "The Scientist" (<http://www.the-scientist.com>) στὴν ἔκδοσὴ τοῦ Ἀπριλίου 2007, στὸ ἄρθρο μὲ τίτλο "Τὸ αἶνιγμα τῶν Ἐμβολίων" "The vaccine conundrum" ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ ὅτι τὰ ἐμβόλια ἀποτελοῦν ὄπλα ἀποδεδειγμένης ἀποτελεσματικότητας γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση σοβαρῶν ἀσθενειῶν ἀφοῦ ἔχουν συνεισφέρει στὴν ἐξάλειψη ἢ στὸν ἔλεγχο ἀσθενειῶν, ὅπως ἡ εὐλογιά, ἡ πολυομυελίτιδα, ἡ σύφιλη, ἡ φυματίωση καὶ ἡ ἐλονοσία. Ἐνα ἐπιπλέον σπουδαῖο χαρακτηριστικὸ τους εἶναι ὅτι χρειάζεται νὰ χορηγηθοῦν μονάχα λίγες φορές καὶ παρέχουν προστασία γιὰ μεγάλα χρονικὰ διαστήματα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τὰ καθιστᾷ πολὺ πιὸ οἰκονομικὰ σὲ σχέση μὲ ἄλλα φάρμακα ποὺ προορίζονται γιὰ τὶς ἴδιες ἀσθένειες. Σύμφωνα μὲ τὸν οἰκονομολόγο David Bloom τὰ οἰκονομικὰ ὀφέλη τῶν ἐμβολίων δὲν περιορίζονται μόνο στὴν περιορισμένη χορήγηση. Ὄταν ὁ πληθυσμὸς μιᾶς χώρας ἐμβολιάζεται: **α)** ἡ συγκεκριμένη χώρα ξοδεύει λιγότερα χρήματα ὅσον ἀφορᾷ τὴν νοσοκομειακὴν περίθαλψη, γεγονὸς λογικὸ ἀφοῦ ὁ συγκεκριμένος πληθυσμὸς κατὰ μέσο ὄρο θὰ ἀρρωσταίνει λιγότερο, **β)** τὰ ἡμερομίσθια ποὺ χάνονται ἐξ' αἰτίας ἀδειῶν ἀσθενείας θὰ εἶναι λιγότερα **γ)** ὁ πληθυσμὸς αὐτὸς θὰ εἶναι πιὸ παραγωγικὸς γιὰτὶ σύμφωνα μὲ πρόσφατες μελέτες ὑγιέστεροι πληθυσμοὶ δημιουργοῦν ἰσχυρότερες καὶ ταχύτερα ἀναπτυσσόμενες οἰκονομίες.

Σύμφωνα μὲ ὅλα τὰ παραπάνω εἶναι πολὺ περίεργο τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν φαρμακοβιομηχανιῶν καὶ τῶν ἐταιρειῶν βιοτεχνολογίας συστηματικὰ ἀγνοοῦν τὴν ἀνάπτυξη ἐμβολίων γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση σοβαρῶν ἀσθενειῶν ποὺ μαστίζουν τὴν ἀνθρωπότητα, ὅπως γιὰ παράδειγμα ὁ καρκίνος.

Ὅπως, ὅμως, τὸ ἄρθρο τοῦ ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ τονίζει, ἡ ἐξήγηση στὴν πραγματικότητα εἶναι πολὺ ἀπλῆ. Οἱ φαρμακοβιομηχανίες ποὺ τάχα ἐνδιαφέρονται γιὰ μᾶς καὶ τὴν ποιότητα τῆς ζωῆς μας κρίνουν ὅτι τὰ ἐμβόλια μπορεῖ μὲν νὰ συμφέρουν ὀλόκληρη τὴν κοινωνία ἔχουν ὅμως τὸ βασικὸ ...μειονέκτημα ὅτι **...δὲν συμφέρουν τὶς «τσέπες» τους**, ἀφοῦ ἕνα ἀποτελεσματικὸ ἐμβόλιο θωρακίζει τὸν πληθυσμὸ ἀπὸ τὴν συγκεκριμένη ἀσθένεια γιὰ μεγάλα χρονικὰ διαστήματα χωρὶς νὰ ὑπάρχει ἀνάγκη γιὰ συνεχῆ χορήγηση κάποιου θεραπευτικοῦ προϊόντος, γεγονὸς τὸ ὁποῖο γιὰ τὶς φαρμακευτικὲς ἐταιρεῖες δὲν μεταφράζεται ὡς καλύτερη ποιότητα ζωῆς γι' αὐτὲς ἀλλὰ ὡς χαμηλὰ ἔσοδα! Πιὸ συγκεκριμένα, γιὰ τὴν πλήρη ἀνάπτυξη ἐνὸς ἐμβολίου ἀπαιτοῦνται περίπου 1 δισεκατομμῦριο δολάρια ἐνῶ ἡ ἀπόδοσὴ τῆς συγκεκριμένης ἐπένδυσης, ὅπως ἐκτιμᾶται ἀπὸ τὶς ἐταιρεῖες γιὰ τοὺς λόγους ποὺ ἀναφέραμε, βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὰ 500 ἑκατομμῦρια δολάρια ἐτησίως. Αὐτὸ στὸν κόσμον τῶν φαρμακευτικῶν ἐταιρειῶν εἶναι ἕνα πάρα πολὺ σημαντικὸ νούμερο γιὰτὶ ἀποτελεῖ τὸ κατώφλι κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὅλα τὰ φαρμακευτικὰ προϊόντα, ὅσο ποιοτικὰ καὶ νὰ εἶναι, ὅσο

καὶ ἂν θεραπεύουν, ὅσο καὶ ἂν καταπραΰνουν, ἀπορρίπτονται ὡς **οἰκονομικὰ ἀσύμφορα** καὶ μπαίνουν στὸ ντουλάπι γιὰ πάντα.

Σκεπτόμενοι λογικὰ μπορούμε πολὺ εὐκόλα νὰ συμπεράνουμε ὅτι δὲ θὰ συνέφερε τὶς ἐταιρεῖες πού τάχα τόσο νοιάζονται γιὰ ἐμᾶς, νὰ δώσουν στὴν ἀνθρωπότητα ἕνα ἐμβόλιο κατὰ τοῦ καρκίνου, στὴν ὑποθετικὴ περίπτωση πού κάτι τέτοιο εἶχε ἀνακαλυφθεῖ. Βλέπετε ὑπάρχει ἕνα ὀλόκληρο σύστημα τὸ ὁποῖο “θεραπεύει” τοὺς καρκινοπαθεῖς χορηγῶντας τοὺς συνεχῶς χημειοθεραπευτικὰ φάρμακα ὑψηλοῦ κόστους, πού τοὺς τσακίζουν τὸ σύστημα ἀφήνοντάς τους χωρὶς μαλλιά καὶ χωρὶς δυνάμεις νὰ κάνουν δέκα βήματα, ὑποβάλλοντάς τους σὲ ἀκτινοβολίες, ἐλέγχοντάς τους ἀνὰ τακτὰ χρονικὰ διαστήματα μὲ μιὰ σωρεία πανάκριβων ἐξετάσεων προκειμένου νὰ προλάβουν μιὰ ἐνδεχόμενη ὑποτροπὴ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ φτάσει ὁ ἀσθενὴς μετὰ ἀπὸ μιὰ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ταλαιπωρία δέκα χρόνων νὰ πεθάνει σὲ ἕνα κρεβάτι νοσοκομείου ἔχοντας πολλαπλὲς μεταστάσεις, φρικτοὺς πόνους καὶ ἕνα τσοῦρμο ἀνθρώπου ἀπὸ πάνω του πού κοιτάζουν χωρὶς νὰ μπορούν νὰ κάνουν ἀπολύτως τίποτα.

Ζοῦμε σὲ ἕναν κανιβαλιστικὸ κόσμο ὅπου ἡ ἀξία μας ὀρίζεται ἀπὸ τὸ πόσο παράγουμε καὶ πόσο καταναλώνουμε, τὶ στοιχίζουμε στὴν κυβέρνησι καὶ τὶ κέρδος ἀποφέρουμε στοὺς ἐργοδότες μας μὲ τὴν ἐργασία μας, καὶ στὸ σύστημα ὑγείας μὲ τὴν ἀρρώστια καὶ τὸ θάνατό μας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι σκληρὴ καὶ ἐπεὶ δὲν μπορούμε νὰ τὴν ἀντέξουμε σπεύδουμε νὰ πιστέψουμε ὅλα τὰ παραμύθια πού τόσο ἔντεχνα μᾶς σερβίρουν. Μᾶς λένε πόσο ἔχει προοδεύσει ἡ κοινωνία, μᾶς λένε ὅτι ζοῦμε σὲ πολιτισμένους χρόνους, μᾶς λένε ὅτι τὴν πρώτη θέση στὸν κόσμο κατέχει ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ καὶ ὁ σεβασμὸς σὲ αὐτή. Μᾶς λένε ὅτι θέλουμε καὶ ἐμεῖς τὰ πιστεύουμε, χτυπᾶνε τὸ ταμπουρλο καὶ ἐμεῖς χορεύουμε! Ὁ Χριστὸς εἶπε ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ ὑπηρετεῖτε δύο ἀφεντικά, πρέπει νὰ διαλέξετε, καὶ ὁ κόσμος ἄκουσε... καὶ διάλεξε. Ἀπλᾶ δὲν διάλεξε τὸν Χριστό...!

Κώστας Βουγᾶς
Μοριακὸς Βιολόγος

ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΓΑΦΩΝΙΚΗ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀκούγονται ἀπὸ μερικοὺς ἐνορῖτες παράπονα γιὰ τὴν μεγαφωνικὴ ἐγκατάσταση. Πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι ἡ μεγαφωνικὴ ἐγκατάσταση τοῦ Ναοῦ μας εἶναι ἡ τελειότερη πού ὑπάρχει σὲ Ναοὺς τῆς Ἑλλάδος. Ὡστόσο, ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς διαθέτει τέλεια ἠλεκτρονικὰ καὶ μεγαφωνικὰ συστήματα χρειάζεται χρόνος ἀλλὰ καὶ ἐκμάθηση ὅλων πού τὴν χρησιμοποιοῦμε, διότι ἔχει ἰδιαιτερότητες πού ἀπαιτοῦν νὰ ἀλλάξουμε τὸν συνήθη τρόπο χρήσεώς της. Ἐπιπροσθέτως, ἡ καλὴ ἠχητικὴ τοῦ Ναοῦ μας εἶναι ἕνα ἐπιπλέον πρόβλημα γιὰ τὴν τέλεια ρύθμιση τοῦ νέου συστήματος. Τὸ πρόβλημα ἔχει ἐντοπισθεῖ καὶ γνωρίζουμε τὴν κατανόηση τῶν ἐκκλησιαζομένων ἕως τὴν ὀριστικὴ λύση του.

ΤΕΤΡΑΠΛΑΣΙΟ ΤΟ ΕΠΙΔΟΜΑ ΤΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΤΟΥ ΕΪΤΖ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΔΟΜΑ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΚΝΩΝ!

A «ρετήν ἐπαινουμένην δένδρον ὡς ἀέξεται» δηλαδή, ἀρετὴ ἢ ἐνάρετη πράξις ἐπαινουμένη, ὡς δένδρον αὐξάνεται, κατὰ τὸν Πίνδαρον. Καὶ “τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι”, λαοὶ ἔχουν θεσπίσει ἀπὸ χιλιετίες κάποια βραβεῖα ὡς ἀνταπόδοση καὶ κίνητρο εὐαρέστων πράξεων. Τὰ βραβεῖα, αὐτά, πού στίς μέρες μας, εἶναι κατὰ κανόνα χρηματικά, (γιὰ κάποιες ὁμάδες πληθυσμοῦ (ὅπως μαθητὲς, σπουδαστές) ἀποτελοῦν καὶ οἰκονομικὴ ἐνίσχυση τοῦ χαμηλοῦ κατὰ κανόνα εἰσοδήματός τους. Γιὰ παράδειγμα, σὰν ἀναγνώριση στοῦ ἔργου τῶν πολυτέκνων μητέρων τοὺς δίδεται 2μηνιαῖα τὸ ποσὸ τῶν 186,89 εὐρώ(!)

Σὰν κίνητρο ἐπίσης χορηγοῦνται πολλὲς φορὲς ἐπιδόματα. Ὅπως ἡ χρηματοδότηση (ἢ οἰκονομικὴ ἐνίσχυση) τοῦ 3ου παιδιοῦ γιὰ τὶς οἰκογένειες (Ἑλλήνων;) διατύπωση τοῦ νόμου ἢ τῆς ἐγκυκλίου πού δόθηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος μὲ πρωτοβουλία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Χριστοδούλου.

Καὶ εἶναι πράγματι ἀξιοσημείωτο τὸ γεγονός, ὅτι γιὰ ἓνα θέμα ὑψίστης Ἑθνικῆς σημασίας (ὅπως ὁ ὑπογεννητισμὸς σὲ παραμεθόριες περιοχές), τὴν μέριμναν ἐπέδειξε ἡ Ἐκκλησία καὶ ὄχι ἡ Πολιτεία, (ὡς ὄφειλε).

Πρόσφατα, ἔπεσε στὴν ἀντίληψή μου κάποιο ἐπίδομα πού χορηγεῖται στοὺς φορεῖς τοῦ AIDS ἢ ὀροθετικὸς ἀσθενεῖς, ὅπως εὐγενικὰ ἀποκαλοῦνται οἱ ἀσθενεῖς αὐτοί. Ἡ σχετικὴ ἀπόφαση λέει: «οἱ ὀροθετικοὶ ἔχουν ἐνταχθεῖ στοῦ πρόγραμμα οἰκονομικῆς ἐνίσχυσης τῆς Μεσογειακῆς ἀναιμίας ἀνεξάρτητα τοῦ φορέα, **ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν ἐργάζονται ἢ ὄχι** καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν χρειάζονται ἀντιρετροϊκὴ ἀγωγή, οἱ ὀροθετικοὶ δικαιοῦνται: διμηνιαῖο ἐπίδομα 900 εὐρώ μὲ τὴν μορφή ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἐτήσια κάρτα ἀπεριορίστων διαδρομῶν γιὰ δωρεὰν μετακίνηση μὲ ὅλα τὰ ἀστικά μέσα συγκοινωνίας Θεσσαλονίκης... ἔκπτωση 50% στὰ μέσα τοῦ ΟΣΕ καὶ τοῦ ΚΤΕΛ.»

Δηλαδή, οἱ ἀσθενεῖς αὐτοὶ δικαιοῦνται ἀπὸ πλευρᾶς συγκοινωνιακῶν παροχῶν, ὅ,τι καὶ οἱ πολύτεκνοι καὶ ἀνεξάρτητα τοῦ ἂν ἐργάζονται ἢ ὄχι (δηλαδή εἶναι ἱκανοὶ πρὸς ἐργασίαν ἢ ὄχι) μηνιαῖο ἐπίδομα 450 εὐρώ, ὅσο περίπου ὁ μισθὸς ἐνὸς ὑπαλλήλου ἰδιωτικῆς ἐπιχείρησης (συγκεκριμένα 580 εὐρώ) πού μπορεῖ νὰ εἶναι κάτοχος πτυχίου ἢ πτυχίων, καὶ νὰ ἐργάζεται μ' ἓνα

δύσκολο ὄραριο, 6 ἡμέρες τὴν ἐβδομάδα!

Ὅμολογῶ ὅτι ἡ πληροφορία μὲ ἄφησε ἄφωνη, μοῦ φάνηκε ἐκτὸς λογικῆς καὶ μοῦ δημιούργησε πολλὰ ἐρωτήματα. Γιὰ ποιὸ λόγο οἱ ἀσθενεῖς μὲ εἶτζ νὰ παίρνουν τὸ ἐπίδομα αὐτό; Σὰν ἐπιβράβευση συγκεκριμένης πράξεως; Σὰν κίνητρο γιὰ τὴν ἐκτέλεση συγκεκριμένου ἔργου; Γιατὶ νὰ παίρνουν ἓνα μηνιαῖο ἐπίδομα 450 εὐρώ;

Ἐὰν εἶναι ἀνίκανοι πρὸς ἐργασίαν μποροῦν νὰ συνταξιοδοτηθοῦν, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες ομάδες ἀσθενῶν ὅπως π.χ. οἱ καρκινοπαθεῖς, πού ὅταν συνταξιοδοτοῦνται δὲν παίρνουν ἐπίδομα. Διαφορετικὰ παίρνουν μιὰ οἰκονομικὴ ἐνίσχυση διμηνιαία τοῦ ὕψους τῶν 480 εὐρώ (δηλαδή 240 εὐρώ μηνιαίως).

Ἐὰν εἶναι ἄποροι, εἶναι λογικὸ νὰ ἐμπίπτουν στὴν κατηγορία τῶν ἀπόρων καὶ νὰ τοὺς χορηγεῖται ὅ,τι καὶ στοὺς ὑπόλοιπους ἀπόρους.

Σὰν ἀσθενεῖς, βέβαια, δικαιοῦνται, ὅπως ὅλοι φροντίδα συμπαράστασης, ψυχολογικῆς ὑποστήριξης, θεραπευτικῆς ἀγωγῆς (ἀντιρετροϊκῆ), ἢ ὅποια μολονότι εἶναι ἐξαιρετικὰ δαπανηρῆ, τοὺς χορηγεῖται, καὶ πολὺ ὀρθά, ἐντελῶς δωρεάν.

Στὴν ἀσθένεια, στὴν ὅποια ἀσθένεια, “τὸ συμπαθὲς δοκιμάζεται καὶ ἡ νόσος φιλοσοφεῖται”. Ἄλλὰ στὴν προκειμένη περίπτωση καὶ ἡ λογικὴ μου προκαλεῖται.

Τελικὰ, στὶς ἡμέρες πού ὅλοι φωνάζουν ὄχι διακρίσεις γιὰ “εὐαίσθητους πληθυσμούς”, μᾶλλον θὰ πρέπει νὰ ἐπαναπροσδιορίσουμε τό, ποιοὶ εἶναι τὰ “θύματα” τῶν διακρίσεων. Γιατί, τελικὰ, οἱ χριστιανοὶ εἶναι πού ἐμποδίζονται νὰ δηλώσουν τὴν πίστη τους, οἱ ἑτεροφιλόφυλοι εἶναι πού φοβοῦνται νὰ ὑπερασπίσουν τὶς φυσιολογικὲς ἐρωτικὲς ἐφέσεις τους γιατί θὰ χαρακτηριστοῦν “ὁμοφοβικοί”, οἱ νομιμόφρονες φορολογούμενοι πολῖτες καὶ οἱ σκληρὰ ἐργαζόμενοι νέοι θεωροῦνται “κοροῖδα”, οἱ ἡρωίδες πολύτεκνες μητέρες θεωροῦνται προβληματικὰ ἄτομα πού ἔχουν ἀνάγκη ψυχιατρικῆς ἐξέτασης. Ἄρα, διακρίσεις ὑπάρχουν, ἀλλὰ ἐναντίον τῆς μειοψηφίας πού θέλει νὰ ζήσει μέσα στὸν “καινούργιο” κόσμον μὲ τὶς πατροπαράδοτες καὶ –γιὰ τὴν πλειοψηφία– ξεπερασμένες ἀξίες.

Στὸ τέλος θὰ χάσουμε καὶ τὴ λογικὴ μας καὶ τὴν κρίση μας καὶ θὰ γίνουμε παθητικοὶ ἀποδέκτες ὅλων τῶν εἰδήσεων, χωρὶς νὰ τολμοῦμε νὰ τὶς κρίνουμε καὶ χωρὶς νὰ ἀντιδροῦμε στὶς ἀποφάσεις, πού τᾶχα παίρνονται στὸ ὄνομά μας, δηλαδή τοῦ “κυβερνῶντος λαοῦ”, ἀλλὰ οὐσιαστικὰ ἐρήμην μας.

Εὐαγγελία Κοντάκη

Ἐπιμελήτρια Α΄

ΟΛΟΙ ΚΑΤΙ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΑΠ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ...

Τὰ περισσότερα παράπονα που έχουμε από τους άλλους άνθρωπος έντοπίζονται σε πράγματα που θα θέλαμε να μάς κάνουν ή που θεωρούμε ότι πρέπει να μάς κάνουν, αλλά αυτοί δεν ανταποκρίνονται στις δικές μας απαιτήσεις.

Όλοι οί άνθρωποι κάτι περιμένουν από τους άλλους: Οί γονεΐς από τὰ παιδιά, τὰ παιδιά από τους γονεΐς, οί σύζυγοι ό ένας από τόν άλλο, οί φίλοι μεταξύ τους, οί συνάδελφοι... Όλοι κάτι περιμένουμε από τους άλλους. Αυτό βέβαια, ως ένα βαθμό είναι δικαιολογημένο έφ' όσον ζοῦμε σε μιὰ κοι-νωνία και σχετιζόμαστε ό ένας με τόν άλλο. Για να αναπτυχθεΐ ή επικοινωνία και ή σχέση μεταξύ τῶν ανθρώπων είναι απαραίτητο να σέβεται ό καθένας τις ανάγκες και τις «απαιτήσεις» του άλλου. Νομίζω, όμως, ότι τὸ πρόβλημά μας αρχίζει όταν ή αναμονή τῆς συμπεριφορᾶς του άλλου μάς δημιουργεΐ πρόβλημα στην προσωπικότητά μας.

Για παράδειγμα, υπάρχουν μιὰ σειρά από έκδηλώσεις που οί γονεΐς περιμένουν ανταπόκριση από τὰ παιδιά τους –κυρίως όταν ακόμα αυτά είναι σε μικρή ηλικία– όπως τὸ να δροῦν και να κινούνται όπως εκείνοι τους υπαγορεύουν, ανεξάρτητα από τὸ χαρακτήρα και τις εκφράσεις του κάθε παιδιοῦ, οί όποιες αν δεν πραγματοποιηθοῦν όπως τις θέλουν οί γονεΐς, πολλές φορές θεωροῦν ότι χάνουν κάτι από τὴν υπόληψή τους.

Όταν πάλι μεγαλώσουν τὰ παιδιά, οί γονεΐς περιμένουν ακόμα περισσότερα πράγματα από αυτά, όπως να τους επισκέπτονται τακτικά, να εκφράζουν διαρκῶς τὴν ανάγκη να έχουν τους γονεΐς κοντά, να έχουν τρόπον τινὰ μιὰ έξαρτηση από τους γονεΐς, ίσως για να αισθάνονται κι αυτοί ότι προσφέρουν, ενῶ αν τὰ παιδιά εκφράσουν τὴν ανεξαρτησία τους και δεν ανταποκριθοῦν σε αυτές τις προσδοκίες τῶν γονέων, εκείνοι αισθάνονται ότι στεροῦνται κάτι σημαντικό από τὴν προσωπικότητά τους, δεν μποροῦν δηλαδή να αισθανθοῦν ολοκληρωμένοι άνθρωποι.

Τὰ παιδιά από τὴν ἄλλη μεριά, με τις δικές τους ανάγκες και αδυναμίες, περιμένουν τὸ καθένα από τους γονεΐς, πότε τὸ ένα πότε τὸ άλλο, μὴ μπορῶντας να σταθοῦν στα πόδια τους και να ἀποκτήσουν αὐτάρκεια.

Τὸ ἴδιο παρατηρεΐται πολλές φορές και μεταξύ τῶν συζύγων ή μεταξύ φίλων. Περιμένουν δηλαδή ό ένας από τόν άλλο μιὰ σειρά από έκδηλώσεις και εκφράσεις, σύμφωνα με αυτά που έχει ό καθένας στο μυαλό του, μὴ λαμβάνοντας υπ' όψιν τὸν χαρακτήρα και τις πιθανές αδυναμίες του άλλου και δεν μποροῦν να ἡσυχάσουν αν δεν δοῦν αυτές τις προσδοκίες να πραγματοποιηθοῦν, όπως ακριβῶς τις περιμένουν. Αν δεν ἔρθουν όλα όπως τὰ περιμένουν, θεωροῦν ότι ἀπέτυχαν, ή ότι ό άλλος δεν έχει αισθήματα γι' αὐτούς και ζοῦν με τὸ παράπονο.

ΕΝΑΣ ΠΩΛΗΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΕΙ...

Επειδή τίποτε δέν εἶναι τυχαῖο σ' αὐτή τή ζωὴ πιστεύω πῶς μὲ ὅποια δουλειὰ καὶ ἂν καταπιαστεῖ κανεὶς μπορεῖ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ φιλοσοφήσει σὲ πάρα πολλὰ πράγματα.

Θὰ ἤθελα, λοιπόν, νὰ μοιραστῶ μαζί μὲ τοὺς ἀναγνῶστες τῆς « Ἐνοριακῆς Εὐλογίας » κάποιες μικρὲς παρατηρήσεις σχετικὰ μὲ τὸ πῶς βλέπει τὸ μάτι ἐνὸς πωλητῆ τὸν κόσμον ποὺ κάνει τὰ καθημερινὰ του ψώνια.

Ὅ,τιδήποτε ἀφορὰ τὸν ἄνθρωπον φανερώνεται σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς του, ἔτσι καὶ στὴν περίπτωσή μας δέν ψωνίζουν τὸ ἴδιο οἱ γυναῖκες καὶ τὸ ἴδιο οἱ

Πῶς ἐξηγεῖται αὐτὴ ἡ διαρκὴς ἀναμονὴ ἀπὸ τοὺς ἄλλους προκειμένου νὰ βροῦμε τὴν ψυχικὴ ἰσορροπία μας; Ἐνῶ εἶναι μιὰ πολὺ ἐπίπονη καὶ κοπιαστικὴ διαδικασίᾳ γιατί βλέπουμε ὅτι ποτὲ οὐσιαστικὰ δέν μποροῦμε νὰ ἰκανοποιηθοῦμε πλήρως ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γιατί οἱ ἄλλοι δέν εἶναι μέσα στὸ μυαλό μας, δέν ἔχουν τὴν ἴδια ψυχολογία μὲ μᾶς, οὔτε τὸν ἴδιο χαρακτήρα ἢ τὶς ἴδιες ἐκφράσεις. Πῶς μποροῦμε νὰ στηρίζουμε λοιπὸν τὴν ψυχικὴ μας ἰσορροπία στὴν συμπεριφορὰ τῶν ἄλλων; Γιατὶ νὰ πρέπει κάτι νὰ μᾶς κάνουν οἱ ἄλλοι γιὰ νὰ αἰσθανθοῦμε ὀλοκληρωμένοι καὶ ἰσορροπημένοι ἄνθρωποι;

Δέν εἶναι πιὸ εὐκόλο νὰ χαράζουμε τὴν δική μας πορεία, νὰ διαμορφώνουμε τὴν δική μας συμπεριφορὰ σύμφωνα μὲ αὐτὰ ποὺ θὰ θέλαμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς κάνουν κι ἔπειτα νὰ προσφέρουμε κι ἐμεῖς ὅ,τι μποροῦμε στοὺς ἀνθρώπους, ὅ,τι βλέπουμε μὲ τὴν περιορισμένη μας ὄραση ὁ καθένας, ὅτι μπορεῖ νὰ χρειάζεται ὁ ἄλλος ἀπὸ μᾶς; Νὰ χρησιμοποιοῦμε τὶς δικές μας ἀπαιτήσεις ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὡς δεῖκτες γιὰ τὸ πῶς πρέπει ἐμεῖς νὰ συμπεριφερόμαστε πρὸς αὐτούς. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο νομίζω, ὅτιδήποτε μᾶς προσφέρουν οἱ ἄλλοι, θὰ τὸ θεωροῦμε ἰδιαίτερη εὐεργεσία. Θὰ ἔχει δηλαδὴ πολὺ μεγάλη σημασία γιὰ μᾶς ἡ προσφορὰ τῶν ἀνθρώπων ὅταν δέν τὴν περιμένουμε καὶ δέν τὴν ἀπαιτοῦμε. Καὶ τὸ σπουδαιότερο: θὰ ἔχουμε ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν συνεχὴ «ἀγωνία» ποὺ μᾶς προκαλεῖ ἡ ἀνασφάλεια τοῦ πῶς θὰ ἐξασφαλίσουμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους αὐτὰ ποὺ χρειαζόμαστε. Ἔτσι θὰ ἀποκτήσουμε μιὰ σπουδαία προϋπόθεση γιὰ νὰ σχετιστοῦμε πιὸ σωστὰ μὲ τοὺς ἄλλους. Γιατὶ τότε ἡ σχέση μας μὲ τοὺς ἀνθρώπους δέν θὰ βασίζεται στὴν ἰκανοποίησιν τῶν προσδοκιῶν μας, ἀλλὰ στὴν ἀληθινὴ ἐπιθυμία μας νὰ σχετιστοῦμε μὲ αὐτούς γι' αὐτὸ ποὺ εἶναι ὁ καθένας. Θὰ βασίζεται στὸ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον νὰ τοὺς γνωρίσουμε, ὄχι γιὰ νὰ μᾶς προσφέρουν κάτι, ἀλλὰ γιατί τοὺς ἀναγνωρίζουμε ὡς ἀνθρώπους, τοὺς παραδεχόμαστε καὶ θέλουμε νὰ συνυπάρχουμε βοηθῶντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο!

Μαρίνα Διαμαντῆ

ἄνδρες οὔτε τὸ ἴδιο οἱ νεαροὶ καὶ οἱ ἡλικιωμένοι, οὔτε, θὰ ψωνίσει τὸ ἴδιο ἓνας πού δὲν γνωρίζει ὅπως ἓνας ἐνημερωμένος, οὔτε, τέλος, θὰ ψωνίσει τὸ ἴδιο ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει μιὰ κάποια ἀνατροφή μὲ κάποιον πού εἶναι σὰν «ξύλο ἀπελέκητο».

Ὁ ἄνθρωποι ξεχωρίζουν πολλὰς φορές μὲ τὴν πρώτη ματιά, μὲ τὴν πρώτη ἐντύπωση πού θὰ δώσουν. Ἀπὸ τὸν τρόπο πού θὰ μπουῖν σ' ἓνα χῶρο, ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό τους, ἀπὸ τὸν τρόπο πού θὰ μιλήσουν καὶ ἀπὸ τὴν ἐν γένει παρουσία τους. Γιὰ παράδειγμα:

Δὲν θὰ σοῦ κάνει καλὴ ἐντύπωση ἂν κάποιος μπεῖ σπρώχνοντας μὲ δύναμη τὴν πόρτα ἢ περπατῶντας κορδωμένος καὶ καμαρωτὸς σὰν τὸ στρατηγὸ πού πάει γιὰ ἐπιθεώρηση ἢ κάποιος μὲ ὑπερβολικὴ αὐτοπεποίθηση σὰν νὰ μπαίνει σὲ ἓνα χῶρο ὅπου συνυπάρχουν κατώτερα ὄντα ἀπ' αὐτόν...

Ἀντίθετα θὰ σοῦ κάνουν καλὴ ἐντύπωση ἓνας εὐγενικὸς κύριος ἢ μιὰ κυρία πού δὲν θὰ φαίνεται νὰ βιάζονται ἀλλὰ δείχνουν ὅτι ἔχουν πλήρη ἔλεγχο τοῦ χρόνου καὶ κάνουν ἐρωτήσεις λογικὲς καὶ ἐναρμονισμένες μὲ τὸ χῶρο στὸν ὁποῖο μπαίνουν γιὰ νὰ ψωνίσουν.

Δὲν θὰ δημιουργήσει καλὴ ἐντύπωση μιὰ κυρία πού κάνοντας πεντακόσιες ἐρωτήσεις στὸν ὑπάλληλο ἀπαξιώνει τελικὰ ὅλες τὶς ἀπαντήσεις πού τῆς δόθηκαν. Οὔτε μιὰ ἄλλη πού θὰ ἀνακατέψει ὅλους τοὺς ἐργαζόμενους στὸ κατάστημα γιὰ νὰ τρέξουν νὰ τὴν ἐξυπηρετήσουν καὶ ἀφοῦ φέρει τὰ πάνω-κάτω θὰ φύγει λέγοντας ὅτι δὲν βρῆκε κατανόηση οὔτε ἐξυπηρέτηση...!

Θὰ κάνει καλὴ ἐντύπωση μιὰ νεαρὴ κοπέλα πού θὰ σταθεῖ μὲ εὐγένεια καὶ σοβαρότητα ζητῶντας λογικὲς πληροφορίες καὶ μὲ βία αὐτὲς καταλήγει σὲ μιὰ πάρα πολὺ ὠραία ἐπιλογή. Δὲν θὰ κάνει, ὅμως, καλὴ ἐντύπωση ἓνας ἀγενής, ἀνυπόμονος, ἐκνευρισμένος κύριος πού δὲν θὰ ἐνδιαφερθεῖ γιὰ τοὺς ἄλλους πού τὸν κακοχαρακτηρίζουν παρὰ μόνο δείχνει μιὰ χωρὶς τρόπους συμπεριφορά...

Θὰ κάνει καλὴ ἐντύπωση ἓνας εὐγενικὸς ἡλικιωμένος κύριος πού θὰ περιμένει μὲ ὑπομονὴ τὴ σειρά του (πόσο ὠραῖο ἀλλὰ καὶ πόσο σπάνιο τείνει νὰ γίνῃ στὶς μέρες μας!) καὶ εὐγενικὰ θὰ διεκπεραιώσει τὴν συναλλαγὴ του, ἐνῶ κακὴ ἐντύπωση θὰ κάνει μιὰ κυρία πού θὰ μπεῖ «φουριόζα» καὶ θὰ ἀπαιτήσει ἄμεση ἐξυπηρέτηση γιὰτὶ τάχα ἔχει φύγει ἀπὸ τὴ δουλειά της, ἀγνοῶντας τὴ διαδικασία πού χρειάζεται γιὰ νὰ ἐξυπηρετηθεῖ καὶ ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅλους πού τοὺς «ἔκλεψε» τὴ σειρά!

Τέλος, πόσο καλὴ ἐντύπωση καὶ εὐχαρίστηση θὰ δώσει σὲ κάποιον πωλητὴ ἢ ἐμπιστοσύνη τῶν πελατῶν, ὅταν τοῦ ζητοῦν τὴ γνώμη του καὶ θέλουν νὰ ἀξιοποιήσουν τὴν πείρα του, ἀρκεῖ, βεβαίως, καὶ ὁ πωλητὴς νὰ τοὺς ἐμπνεύσει ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ πείσῃ τοὺς πελάτες ὅτι ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ συμφέρον τους καὶ ὄχι μόνο γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ καταστήματος.

Πάντως, μιὰ γυναῖκα θὰ πρέπει νὰ πειστεῖ γιὰ νὰ πάρει κάτι καὶ θὰ λάβει ὑπ' ὄψη της καὶ αὐτὸν πού τῆς τὸ προσφέρει, εἶναι δὲ πολλὰς φορές καὶ εὐεπηρεάστη, ἐνῶ ἓνας ἄνδρας δὲν θὰ λάβει ὑπ' ὄψη του τὴν κομψότητα ἀλλὰ τὴν χρηστικότητα αὐτοῦ πού θέλει καὶ τὸ ὁποῖο εἶναι τὶς περισσότερες φορές συγκεκριμένο καὶ δὲν ἐπηρεάζεται εὐκολα...

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΑ

Tὸ καλοκαίρι εὐνοεῖ τὸ διάβασμα καὶ τὸ διάβασμα εὐνοεῖ τὸν προβληματισμό. Ἔτσι, λοιπόν, ἀπ’ τὴν παγκόσμια εἰδησεογραφία, σὰς μεταφέρουμε κάποιες εἰδήσεις πὸ τις ξεχωρίσαμε καὶ μᾶς ἔβαλαν σὲ σκέψεις.

1. Παιδιά τῆς κατάψυξης!

Τὸν Ἰούνιο, διαβάσαμε μὲ ἔκπληξη ὅτι, ὁ ἐφευρέτης τοῦ περίφημου ἀντισυλληπτικοῦ χαπιοῦ, ὁ Βιεννέζος ἐπιστήμονας καὶ συγγραφέας Carl Djerassi, πὸ τὴν ζῆ στὸ Βόρειο Λονδίνο, δήλωσε σὲ μιὰ δημοσιογράφο τῆς Daily Mail, ὅτι μέσα στὰ ἐπόμενα 50 χρόνια, ἡ ἀνθρωπότητα θὰ προοδεύσει σὲ ἓναν ἀκόμη τομέα. Μετὰ τὸ “σὲξ χωρὶς παιδιά”, θὰ ἔχει “παιδιά χωρὶς σέξ”. Δηλαδή, οἱ γυναῖκες, ὅσο βρίσκονται στὰ εἴκοσι τοὺς χρόνια, θὰ “καταψύχουν” τὰ ὠάρια τους καὶ θὰ τὰ “χρησιμοποιοῦν” στὰ 30, ἢ τὰ 40, ἢ τὰ 50, ἢ τὰ 60, ἢ καὶ τὰ 70, ὅποτε αἰσθάνονται “ὄριμες”(!) νὰ κάνουν παιδιά! Μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο, ἀποφεύγεται ὁ κίνδυνος ἐγγενῶν ἀνωμαλιῶν πὸ παρουσιάζονται στὰ “γηραιότερα” ὠάρια. “Οἱ γυναῖκες τώρα ἔχουν τὶς καριέρες τους” δήλωσε ὁ ἐν λόγῳ ἐπιστήμονας. “Εἶναι μορφωμένες, πλούσιες καὶ οἱ περισσότερες ζοῦν μέχρι τὰ 80 τοὺς”. Ἡ ἡλικία δὲν πρέπει πᾶ νὰ παίξει κανένα ρόλο στὴ γέννηση τῶν παιδιῶν, γιατί αὐτὰ πὸ ἔχουν σημασία εἶναι “ἡ σοφία, ἡ ὠριμότητα καὶ ἡ ἀγάπη! Ἔτσι θὰ μειωθεῖ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνεπιθύμητων παιδιῶν. Γιατὶ κάθε παιδί πὸ θὰ γεννιέται ἀπὸ μιὰ γυναῖκα πὸ θὰ ἔχει ἀποφασίσει συνειδητὰ τὴ γέννησή του, θὰ εἶναι ἓνα παιδί καλοδεχούμενο κι ἀγαπημένο”.

Ἦ Οχι ὅτι τρελλαθήκαμε! Ἀπλᾶ “προοδεύσαμε”!...

2. Τὸ «πολιτικὰ ὀρθὸ» καταργεῖ τὴν ἀλήθεια.

Τὸν μῆνα Ἰούλιο, ὁ χειρουργὸς Richard Carmona, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ 2002 ὡς τὸ 2006 εἶχε τὴ θέση τοῦ “ἐθνικοῦ ἱατροῦ” μίλησε σὲ μιὰ ἐπιτροπὴ τῆς

Αὐτὰ ὡς κάποιες ἀπλὲς καθημερινὲς παρατηρήσεις ἐνῶ θεωρῶ ἀπαραίτητη τὴ διάκριση τῆς ψυχολογίας σὲ ἀνδρική καὶ γυναικεία, ὅπως πολὺ ἐπιστημονικὰ καὶ τεκμηριωμένα πάνω στὴν ἀναλλοίωτη Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας εἶχε δημοσιεύσει τὸ περιοδικὸ «Ἐνοριακὴ Εὐλογία» σὲ προηγούμενα τεύχη.

Γιατὶ μόνο ἔτσι ἀποκτοῦν νόημα καὶ λογικὴ ὅλα τὰ πράγματα, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ἀπλᾶ, ὅπως εἶναι ἓνας καθημερινὸς περίπατος γιὰ ψώνια.

Δημήτρης Νεαπολίτης

Γερουσίας τῆς Ουάσινγκτον, διαμαρτυρόμενος ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως Μπους γιατί τὸν ἐμπόδιζαν νὰ ἐκφράσει τὴ γνώμη του πάνω σὲ θέματα, ὅπως ἡ ἔρευνα τῶν ἐμβρυϊκῶν κυττάρων, ἡ σεξουαλικὴ ἐκπαίδευση, ἡ ἀκόμη καὶ οἱ κίνδυνοι τοῦ καπνίσματος ἢ ἡ παχυσαρκία. “**Ὅτιδήποτε δὲν ταιριάζει μὲ τὴν ἐπίσημη πολιτικὴ, ἰδεολογικὴ καὶ θεολογικὴ γραμμὴ, καὶ ἀγνοεῖται καὶ λογοκρίνεται καί, πολὺ συχνά, θάβεται**”, κατήγγειλε ὁ χειρουργός. Καὶ πρόσθεσε, ἐπίσης, ὅτι, ὅσο εἶχε τὸ ἀξίωμα του, εἶχε λάβει ἐντολὲς νὰ ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Προέδρου τῶν ΗΠΑ, ὑποχρεωτικά, τρεῖς φορές σὲ κάθε λόγο του!

Αὐτὴ ἡ εἴδηση ἤρθε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἐντύπωση ποὺ μοῦ εἶχε δημιουργηθεῖ γιὰ τὴ σύγχρονη γραμμὴ λογοκρισίας. Ἡ ἐποχὴ μας, θεωρητικά, καταδικάζει τὴ λογοκρισία καὶ ἐπιτρέπει τὴν ἐλευθερία τῆς γνώμης ὅλων. Ὅμως, ὑπάρχει ἓνας νέος γνώμονας μὲ τὸν ὁποῖο συγκρίνονται οἱ γνώμες καὶ παίρνουν τὴ “σφραγίδα” τοῦ ἐπιτρεπτοῦ: **Ἡ πολιτικὴ ὀρθότητα!** Δὲν ὑπάρχει –λέγεται– λογοκρισία. Ὑπάρχει ὅμως τὸ “**πολιτικὰ ὀρθό**”. Δηλαδή, μπορεῖς νὰ πεῖς ὅ,τι θέλεις, ἀρκεῖ νὰ εἶσαι μέσα στὰ ὅρια τοῦ “πολιτικὰ ὀρθοῦ”. Ἄν, ὅμως, τολμήσεις καὶ μιλήσεις γιὰ τὶς “μειονότητες”, τοὺς ὁμοφυλόφιλους, τὶς γενετικὲς ἔρευνες, τὶς μεταμοσχεύσεις, ἢ –κυρίως– γιὰ τὸν Θεὸ μὲ τρόπο μὴ “πολιτικὰ ὀρθό”, τότε ὁ λόγος σου θὰ ἀγνοηθεῖ, θὰ λογοκριθεῖ ἢ καὶ –τὸ πιθανότερο– θὰ θαφτεῖ, ὅπως ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ χειρουργός Richard Carmona.

Παίζουμε, δηλαδή, μὲ τὶς λέξεις, γιὰ νὰ μὴν παραδεχτοῦμε ὅτι, κανένα ἀπ’ τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος δὲν μᾶς ἔχει γίνει μάθημα!...

3. Θέλουμε ὅπωςδήποτε νὰ αὐτοκαταστραφοῦμε;

Ὅλοι ξέρουμε ὅτι ἡ Ἰαπωνία εἶναι μίᾳ ἀπὸ τὶς πιὸ σεισμογενεῖς περιοχὲς τῆς γῆς. Τὸν περασμένο Ἰούλιο, μάλιστα, ἔγινε ἓνας μεγάλος σεισμός 6,8 τῆς κλίμακας Ρίχτερ, ποὺ σκότωσε 9 ἀνθρώπους καὶ τραυμάτισε ἄλλους 800. Αὐτὸς ὁ σεισμός ὅμως, προξένησε καὶ βλάβες στὴν τεράστια μονάδα πυρηνικῆς ἐνέργειας στὸ Kashiwasaki. Ὁ ἀντιδραστήρας πῆρε φωτιά, ἐνῶ 264 γαλόνια ραδιενεργοῦ νεροῦ ἔπεσαν στὴ θάλασσα. Παρ’ ὅλα αὐτά, ἡ Ἰαπωνία σχεδιάζει κατασκευὴ νέων μονάδων.

Τελικά, ποῦ ὀδηγοῦμε τὴν ἀνθρωπότητα, ἂν ὄχι στὸν ὄλεθρο; Κι ἂν θέλουμε ὅπωςδήποτε νὰ αὐτοκαταστραφοῦμε, γιατί δὲν βγαίνουμε νὰ τὸ ποῦμε καθαρά, ὅτι ὅλα τὰ προγράμματά μας ἔχουν σὰν στόχο τὸν ἀφανισμό τοῦ ἀνθρώπινου γένους καὶ τοῦ πλανήτη πάνω στὸν ὁποῖο κατοικεῖ; Εἰδικὰ ἡ Ἰαπωνία, ποὺ εἶναι μίᾳ χώρα ποὺ ἔχει τόσο ὑποφέρει –καὶ ἐξακολουθεῖ καὶ μέχρι σήμερα νὰ ὑποφέρει– ἀπ’ τὸν πυρηνικὸ ὄλεθρο, δὲν ἔχει “χορτάσει” ἀκόμα καταστροφὴ καὶ θάνατο; Τὶ ἔχει, ἐπιτέλους, πάθει τὸ ἀνθρώπινο εἶδος; Ποῦ θὰ μπεῖ πᾶ τελεία;

N. B.

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

- * **Ὁ π. Νικόλαος** θὰ πραγματοποιήσῃ, σὺν Θεῶ, τὴν Ἐπίσκεψιν Ἀγάπης τὴν Πέμπτη **6-9-2007** καὶ ὥρα **5 μ.μ.** Ἡ ἐπιβίβαση στὸ ποῦλμαν θὰ γίνῃ ἀπὸ τὶς ὁδοὺς Κομνηνῶν, Δερβενίων καὶ Ἴπποκράτους.
- * **ΑΓΡΥΠΝΙΑ** θὰ τελεσθῆ στὸ παρεκκλήσιό μας τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου τὴν Τετάρτη **19 Σεπτεμβρίου** σὺν τὴν ὁδοὺς **9⁰⁰** τὸ βράδυ ἕως τὴν **1¹⁵** τὸ πρωῒ, γιὰ τὴν ἑορτὴ τῶν ἁγίων **Εὐσταθίου καὶ Θεοπίστης.**

Ἡ ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ομιλίες μὲ σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε σὴν πνευματικὴ μας ζωὴ γίνονται σὴν ἐνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωῒ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τὴν **11³⁰** ἕως τὴν **1³⁰** τὸ μεσημέρι, σὴν Πνευματικὴ μας Ἐστία (ὁδὸς Μαυρομικαλῆ 96), μὲ γενικὸ θέμα «**Ἡ δομὴ καὶ λειτουργία τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ἡ υγεία καὶ ἡ Παθολογία τῆς.**»

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μὲ τοὺς ἀκροατῆς.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεὰν ἓνα μικρὸ πρόγευμα

πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία.

* Τὰ **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**, τῆς **ΤΡΙΤΗΣ** ὁλοκληρώθηκαν στὸ τέλος τοῦ μηνὸς Μαΐου καὶ θὰ ἐπαναρχίσουν σὺν τὴν **9 Ὀκτωβρίου 2007.**

Ἡ ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ περάτωσε καὶ αὐτὴ τῶν κύκλων τῶν σεμιναρίων σὺν τὴν **29 Μαΐου** καὶ θὰ ἐπαναλειτουργήσῃ σὺν τὴν **4 Νοεμβρίου 2007.**

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸν καὶ τὴν Παράκλησιν οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸν θέμα: «**Ἡ Ἁγία Γραφὴ Ὀδὸς καὶ Ζωή.**»

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

